

Kner 2.101

KNER IZIDOR

ACYAFURT ALAKJAI

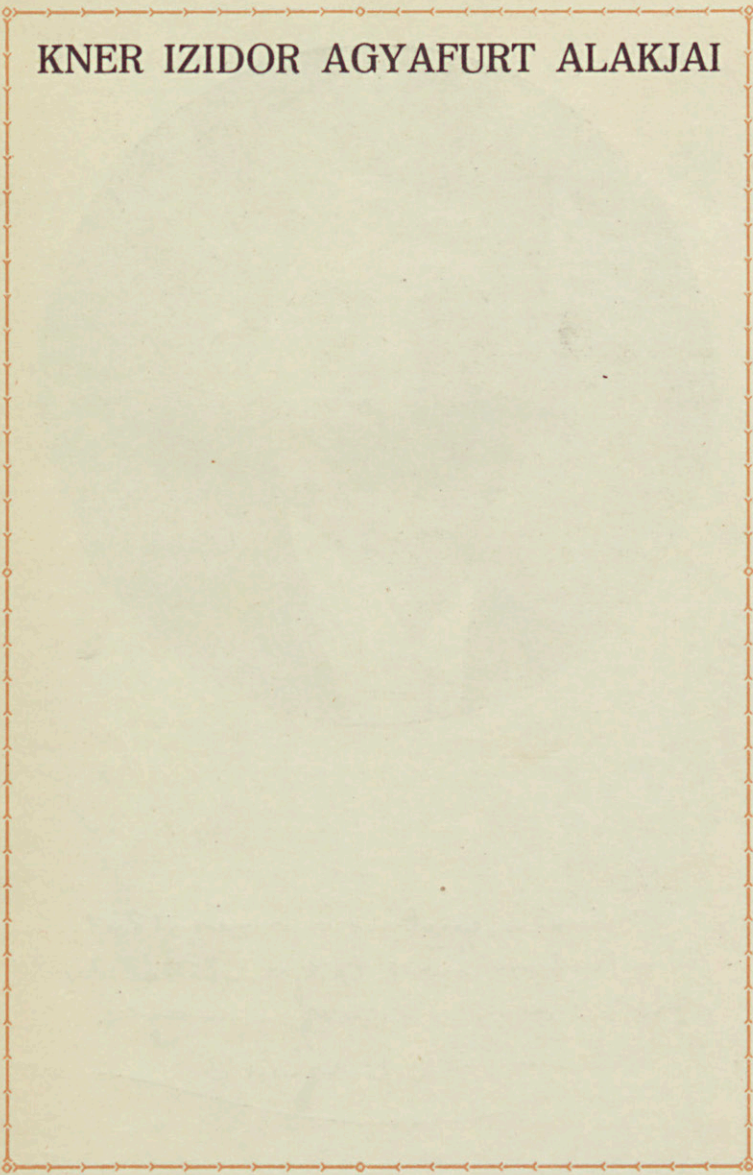


MECRAJZOLTÁK:
BÉR. GARAY. GEIGER. HOMICSKÓ.
KALIVODA. MÜHLBECK. VADÁSZ.

GEIGER-RICHARD

ÁRA 3 KORONA

HAIMAN GYÖRGY KÖNYVEIBŐL
A DEBRECENI EGYETEMI KÖNYVTÁR
KNER-GYŰJTEMÉNYÉNEK



KNER IZIDOR AGYAFURT ALAKJAI



Minden ember a másikat
Barikátvánnak látja. - Tökéletes,
szép formás csak 5 magá.

Rudolf

KNER IZIDOR
AGYAFURT
ALAKJAI

CSICSERI BORS ELŐSZAVÁVAL ÉS BÉR
DEZSŐ, GARAY ÁKOS, GEIGER RICHÁRD
HOMICSKÓ ATHANÁZ, KALIVODA KATA
MÜHLBECK KÁROLY, VADÁSZ MIKLÓS
EGYSZÁZHETVEN EREDETI RAJZÁVAL



GYOMA, MCMXIV.

MÁSODIK EZER

Tréfát azokkal üzünk, akiket szeretünk.

Kner 2.101



(Minden jog fenntartva. A szöveg, vagy
a rajzok utánnomása szigoruan tilos.)

BECSÖRDITÉS

Anekdóta-asztag.

Asztag és nem kazal. Nem kicsévelt szalma, hanem szemes-magvas kévék gyűjteménye.

Ajánlására én is adomát mondok.

Szegény HUGÓ Károlyról szól, az „EGY MAGYAR KIRÁLY“, a „BÁRÓ ÉS BANKÁR“ hirneves írójáról, aki már kisfiu korában mélyen járó eszével, föllengző mondásaival bámulatba ejtette az apai ház barátait.

Mondták is az öregnek:

— Ez a csodagyerek megérdemelné, hogy mentül több híres könyvet vegyen a Károlykának.

Feleli az öreg:

— Szegény mesterember vagyok. Könyvek vásárlására nekem nem telik. De az én Károlykám akkora zseni, hogy ha híres könyvet akar olvasni, *hát maga ír magának.*

A KNER IZIDOR is olyan ötletes, vig ember, hogy ha igazán mulatságos könyvet akar kiadni, *hát maga ír magának.*

Kner barátom a magyar kiadók között bizonyára a legelmésebb ember. Az én „BORSSZEM JANKÓ“ humoros lapom és naptárom a megmondhatója. Évek óta hú munkása e két vállalatomnak. Ha néha-napján fölvetődik közibénk és részt vesz a „KAGÁL“ (a „BORSSZEM JANKÓ“ írástudóinak) hétfei vacsoráin, meg-megoldja duzzadó adoma-gyűjteményét és záporával ontja a

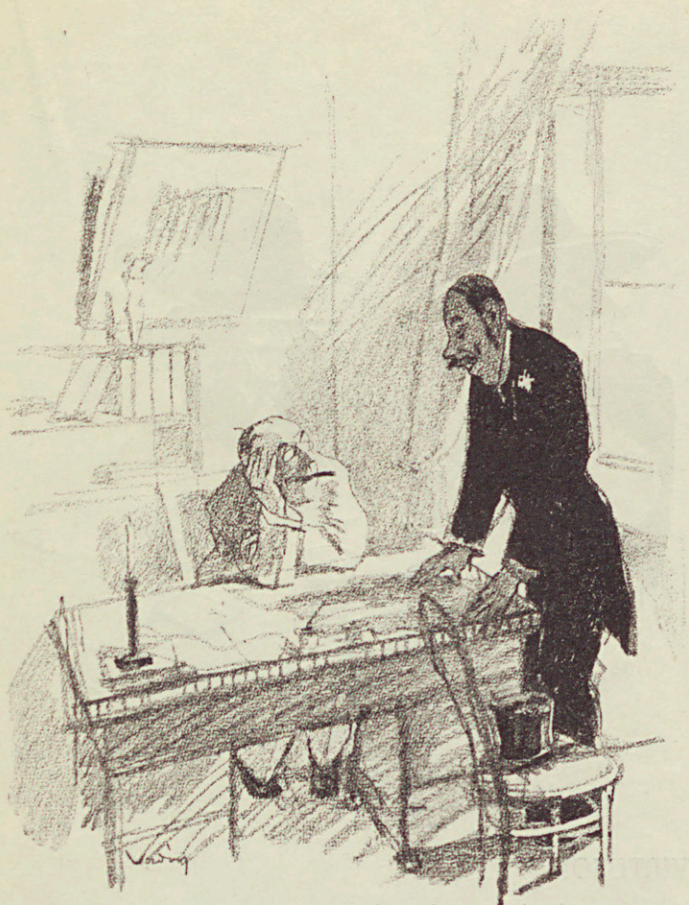
java tréfákat, melyek előttünk mind frissek és újak. Hegyébe meg előadásának melege és színesége megkivántatja velünk, hogy bár kottába szednék, őt magát meg melléje pingálnák.

Hát itt a könyve, forgassátok.

Ebben a bús világban vigabb olvasmány rég nem került a magyar olvasó kezébe. Legyen is keletje.

Budapest, 1913 okt. 1-én.

Csicseri Dori
(Aljaiadály)
a Dorszem Sankó "főzzerkésze"



RABIGA-VÁLOGATÁS

— Fiskális Uram! Tanácsoljon nekem valami olyan betyárságot, amiért becsukjanak, de azért becsületes ember maradjak.

— Megveszett barátom, hogy ilyenén töri a fejét?

— Nem én ügyvéd uram, hanem mert muszáj megkérnem özvegy Zakarné asszony kezét s akkor talán még sem jönne feleségtől hozzám.



VIRTUSOK

— Tudja kend, mi a különbség a magyar ivó meg a német közt?

— Hát tán csak az, hogy a magyar bort, a német meg sört iszik.

— Fenét! A német avval henczeg, hogy melyikjűk rug be leghamarább, a magyar meg, hogy ki bírja legtovább.



ASZTRONÓMIA

— Édes apám! Miért nincs fénye a napnak, mikor fölkél?

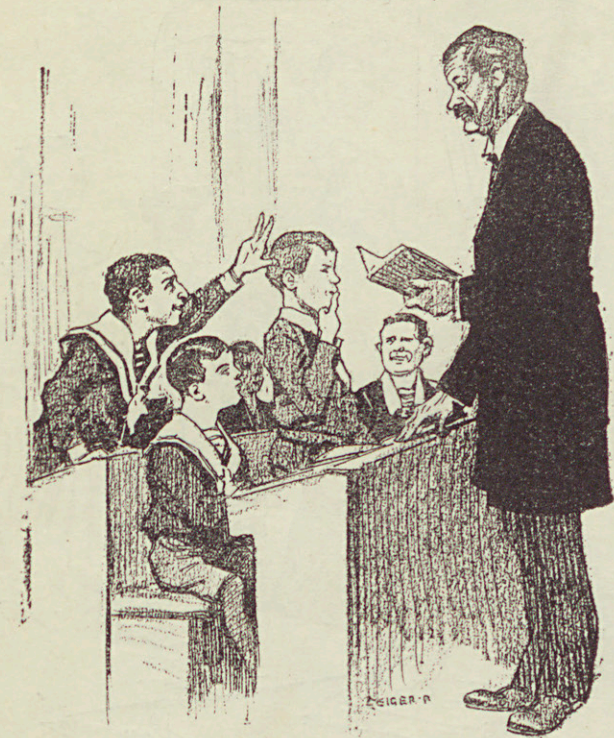
— Te buta! Mert akkor elperzselné a föld peremét ott, ahol érinti, mikor fölkél.



A SÍRKŐ

— Ezt a siremléket vegye meg, Blaustein ur. Nagyszerű, tartós márvány! Ezer esztendő múlva is ilyen szép lesz.

— No, hallja, nem rossz! Mink várjuk minden nap a Messiást és én vegyek egy sírkövet ezer esztendőre?!



CHÉDERBEN

— Kóbi! Te már ütödszür nyojtod fel a két ojjodat. — Vagy tán te egy kérüdzü állat?

ÖSSZEKONFUNDÁLT ZSENIK

— Piktör! Ha én festeni tudnék, ugy festenék, hogy minden alakom megszólalna.

— Firkoncz! Én meg ha írni tudnék, minden mondatom kész illusztráció volna.



IRATKOZÁS

- Vegyes párok vagytok?
- Az, csókoljuk a kezit szent Atyám. A Pista férfit, én meg lány.
- Nem úgy értem, hanem vallásra.
- Ugy is, könyörgünk alássan.
- S van-e köztetek megállapodás a gyermekekre nézve?
- Igenis, Főtisztelendő ur kérem, van. Eztet a Pista vállalja és aztán meg még egy lesz.



PRÜDÉRIA

- Na Rezsín naccsád, hogy töltötték a nászutat?
- Pfuj, maga szemtelen disznó!



S. Kallivoda Katalin

SAJNÁLKOZÁS

— Hát bús özvegységre jutott szegény Szabó Julcsa.

— Biz arra. — Vagy jóval előbb, vagy valamivel később kellett volna, hogy meghaljon az ura.



S. Kéhvoda Káta

APAI KÉTSÉG

— Juliskám lelkem. Most mán Isten és ember előtt az enyim vagy. Valld meg hát lélekre: a Julcsa meg a Pista meg ez itt la, a kettőnké-e, avagy, hogy a jussát hozzá más is tartja?



KIT A SORS ÜLDÖZ

— Hát megint így nézel ki barátom? Mi lesz már veled?!

— Semmi barátom! Rajtam már az Uristen sem segíthet. Dolgoztam évekig mint a barom. Voltam kétszer csődben. Nősültem kétszer és tűzem is volt már: s ma ott vagyok, ahonnét kiindultam, a slemasztikában.

GYERMEKI ÉRDEKLŐDÉS

— Mama! Ugye Achilles azért volt a sarkára legérzékenyebb, mert olyan volt mint a Zsuzsié: repedt.



Béla

A JOBBIK PARTHIE

— Micsoda fájdalom ez magán?! A két első lányomnak kommandálta egy doktor de medicin és a harmadiknak ajánlja egy állatorvos?

— Hagyja el Grünholz or a kiobálást és higgye meg nekem, ez lesz a három közt a legjobb parthie, mert ennek a páciensei nem lamentálnak és a vejenek a renoméját nem rontanak.

SZÓ SZERINT VETTE

— Péter! Itt járt az anyjukja s válni akar, mert azt mondja, hogy vénségére megbolondult kend és minden szoknya után szalad.

— Hát főtisztelendő uram! Csak az irás szava után megyek, mert hisz a főur nem régen papolta, hogy: mindeneket megpróbáljatok és a mi jó, azt megtartsátok.

— Na, most meg azt mondom, hogy ezt folytatva, Erzsók kendnek hátat fordít örökre.

— Hász az ép alkalmas lenne, mert a próbálkozásban nála sokkal jobbat leltem.

LOGIKUSAN

— Uram! Én tisztos nő vagyok és nem adtam agít arra, hogy ön meg merjen szólítani!

— Nagyságos Asszonyom! Nőnél az ember sohasem tudhatja, hogy azt veszi-e zokon, ha megszólítják, vagy ha békén hagyják: én hát mindenkit megszólítok és inkasszálom amit kapok.

KÁRÖRÖM

— Na! Szabó Jutka is elvette végre a rossz-májúsága jutalmát.

— Azzal, hogy meghalt az öregje?

— Dehogy azzal, dehogy! Mért nem jött el kend a templomba, hogy összenéztünk mindnyájan, Jutka meg csak úgy lesunyította a fejét, amikor az ura koporsója fölött azzal végezte a nagytiszteletes ur a prédikációt, hogy: menj be fiam a te Uradnak örökébe, ismerem a te földi szenvedéseidet!



SMŰLE NE HENCZEGJ!

— Rézikém, mért nem kaptam szombatra tiszta ingt?
Ezt már tiz napja hurczolom.

— Vagy te gráf von Apponye, hogy muszáj neked min-
den héten tiszta ingt venni?



DICSÉRET

- Oszt jó-e ez a sűrű fésű?
- Huzza végig a fején, majd meglátja.

A HIRŐS VÁROSBÓL

- Hol van itt egy kocsmá barátom?
- Arra a kilenczedik házban.
- Hát odáig mit iszok!



BECSAPTA A NÉMETET

Bécsi orvos: Dohányzik Ön?

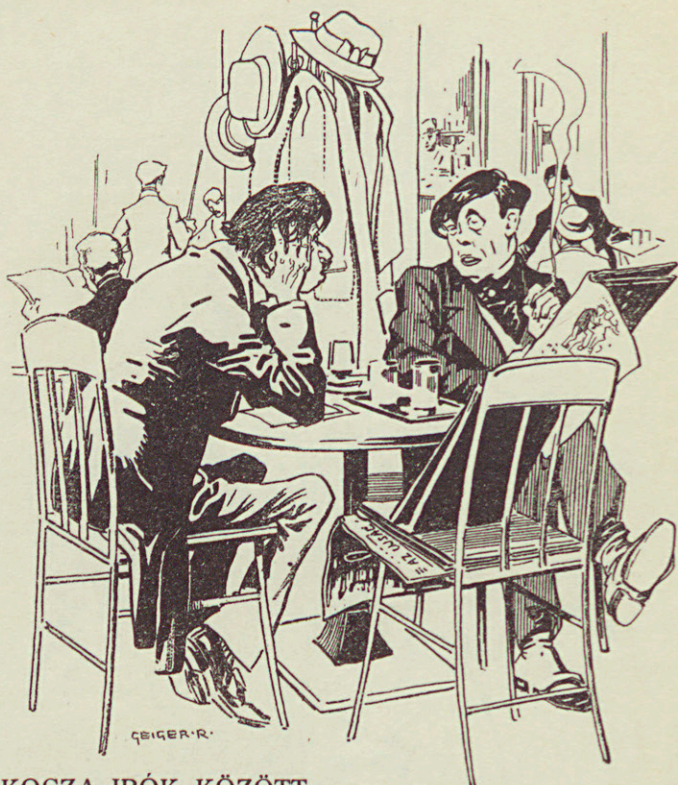
Békési magyar (gyanakvólalag, magában): Mit akarhat ez a német? . . . Véletlenül nem vagyok ugyan dohányos. De hadd higgye. Ráhagyom. *(Fent.)* Igen!

Bécsi orvos: Iszik Ön?

Békési magyar: Iszom, ha van mit.

Bécsi orvos: Nohát az egyik szenvedélyéről végkép le kell mondania. Melyikről mond le?

Békési magyar: A dohányzásról.



KOCZA IRÓK KÖZÖTT

— Honnan az ördögből tudják a szerkesztőségekben, hogy amit az ember hozzájuk beküld kéziratot, eredeti vagy csizelt szellemi termék?

— Roppant egyszerűen. Ha jó akkor csizelt, ha rossz, akkor eredeti.

KÖNYVES KÁLMÁN ELLEN

— Te jószág! Te mondd, hogy boszorkányok nincsenek: nézd meg a feleségeinket.



A JÓ BORNAK NEM KELL CZÉGÉR

— Pinczér! Nincsen maguknak ennél jobb boruk? Hisz ezzel elvadítják innét az embert.

— Dehogy nincsen Nagyságos Uram! Csakhogy az nem eladó, azt megissza maga a gazda.

KEDVESKEDÉS

— Papa! Felolvasok itt neked valamit a Sipulusztól s fogsz nevettedben megpukkadni.



KÖVETKEZTETÉS

- Samu! Milyen piszkosak lehetnek az uraságok!
- Miért?
- Mink fürdünk egyszer egy esztendőben és jól van; ők százszor és még extra muszáj nekik négy-öt hétre fürdőre menni.



BORBOLYA BÚJA

— Ha borban van az igazság, hogy nem lett még belőlem igazságügyminiszter?!
—

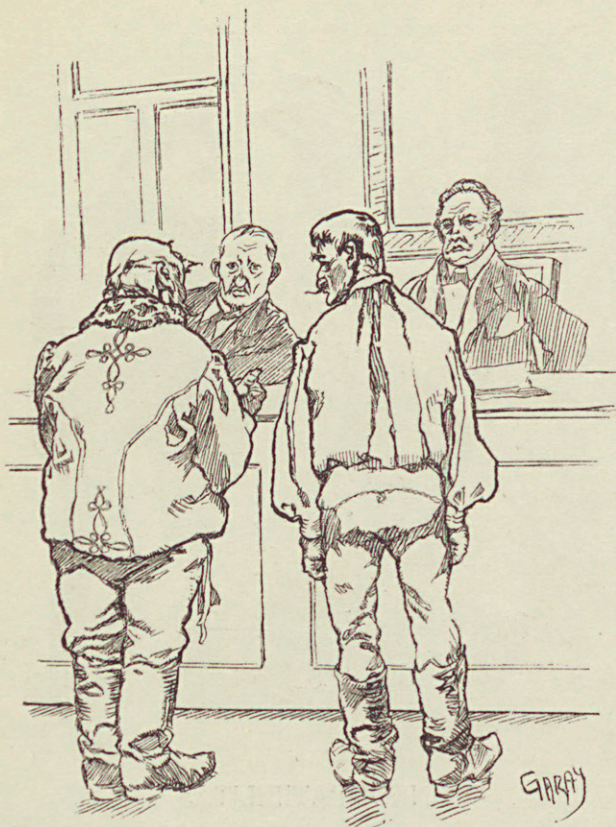
ÍGY KÖNNYŰ

- Mit szólna a Blau Izorhoz, lett egy költő?
- Akinek az apja úgy spórolt, az költhet.



KURTÁN

— Egyik ki, a másik be!



A BIZONYITÉK

— Timár Tamás! Kendet Csülök József tanyai szomszédja azzal vádolja, hogy elszántotta a mesgyéjét.

— Tekintetes Járásbíró ur! Hogy a Csülök szomszéd mekkora gazember, abbul is láthatja, hogy tisztességben megöszült fejemet erre a pocsék helyre czitálta.



INKOMPATIBILITÁS

PRECZIZ TANU

— Jelen volt kend, amikor Szücs Józsefet Kótai Károly legazemberezte, meg pofon verte?

— Tekintetes Biró ur! Jelennek jelen vótam, de a szótagot nem hallottam, ellenben a tettlegességet aligha nem láttam.



— A biz'! Az istennyila üsse meg.



CSALÁDÜGY

- Kedves lánykám! Hallottad-e híret, özvegy Kovácsné férjhez megy.
— Hála az Ur Istennek, csakhogy a vén szipirtó elkerül a szomszédságunkból. Amely napon ez az áspiskigyó, ez a förtelmes hárpia párta alá kerül, menten száz szál gyertyát gyujtok a szent szűz képe alá. S ki az a szerencsétlen flótás, aki bele mert kötni?!
- Én, kedves leányom.



MÓDSZEREK

— Az a vén zsigori Garas milyen pompában járhatja a csunya második feleségét, a szép és bájos első asszonyával pedig semmit se törődött.

— Jaj öregem, az más volt! Annak ájulással kellett a vén betyárból kiszorítani a kosztümöket, ez meg pofonnal cselekszi.

MEGESKÜDT A CZIGÁNY

— Hogy a girhes? More.

— Girhes azs öregapád! Parast.

— Na dehát mégis, hogy adod?

— Sázs forint.

— Hát annyi korona!

— Fiskes nyavalya!

— Hát adok hatvan forintot érte.

— *Azs vakuljon meg*, aki nyolcsvanon alul adja!

— Hát szervusz akkor more, mert én hatvan-
egyvet sem adok érte.

— Ná, ne sáládjik, gyűjjön vissza! Hálljám azs
utolsó savát.

— Azt ne halljad more, hanem, ha kell a hatvan,
parolázhatsz rá. Ha nem, hát futhatsz utánam. Isten
veled!

— Ni, hé, anyuk! Visi má a fene. Hídd vissza
és add oda neki te.



FÉLREÉRTÉS

Elnök: Vádlott! Bort, sört, pálinkát iszik ren-
desen?

Vádlott: Nagyságos elnök ur, ha ez itt mind
kapható, tanuk sem kellene bünyösségem bebizonyi-
tásához.



JÓ HOZZÁVETÉS

— Nézd csak Malvin! Itt jön a kis gróf. Nem
állnánk fel a homokból?

— Ugyan ne számárcodj Ida! S ha felállunk,
tőle nem csak ülve maradunk?



A SZINÉSZNŐ

Igazgató: Azt hiszi, hogy ezzel a hanggal nálam megélhet?

Színésznő: Hát azt hiszi, hogy én a hangommal aratom a tapsot?



A NAGYOBBIK BAJ

Orvos: Barátom, az ital mérég!

Páciens: Nagyobb baj, hogy mérég drága.



PERSZE

— Samukám! Gyermek nélkül kutyára vész a nevünk! Ez így nem élet. Váljunk szét.

— Ugyan, Szálikám! Mi még elég fiatalok vagyunk — különösen te. Fogunk fohászkodni a Jehovához és az fog bennünket segíteni gyermekhez!

— Ugy! És akkor mi szükség van ennél te read?!



IDŐK VÁLTOZÁSA

— Mekkora tragédia kelt hajdan belőle, ha két férfi egy nőt szeretett. S ma az a tragédia, ha csak ennyi a számarány.

DÖNTŐ OK

I. kadét: Miért a jobboldali hölgynek tetted vacsora alatt a szépet, mikor a baloldali sokkal szebb volt?

II. kadét: Mert amannak a férje süket.



KINEK-KINEK

Bécsi professzor : Iszik ön ?

Pácsiens : Igen.

Bécsi professzor : Mennyit ?

Pácsiens : Két litert naponta.

Bécsi professzor : Hisz ez iszákosság !

Pácsiens : Magyarnak nem !



A BECSÜLET

- Csés jó napot! Tisztelendő szent atyám!
- Fogadj Isten Ragyogó Miska! Mi fergeteg hozott?
- Milyen embernek ismer engemet nagyságos főtisztelendő uram?
- Derék, becsületes embernek Miska fiam. De csak nem nyomja talán valami a lelkedet, hogy kérdezed?
- Nem a' szent atyám. Hanem egy kis hitelre szorultam, vagy 20 forint roppantul kellene.
- Ha csak az a baj Miska, ezt megkaphatod, hanem hát mire kell?
- Itt a tél a nyakamon, kereset meg nincsen, hát hogy kihuzhassam ujig becsületesen: egy kis szűz-dohány kereskedelemre szántam a fejem.



IGAZ

— Jenny jer, vegyünk itt egy kávét.

— Szívesen, Samukám. De minek mondd, hogy vegyünk s miért nem, hogy ülünk le egy kávéra?

— Hagyjál engemet a te magyar nyelveddel! Mondjam, hogy ülünk le egy kávéra, amikor nem ülünk le rá? S ne mondjam, hogy vegyünk egyet: amikor fűzetek érte?



CSELÉDGAVALLÉRIA

— Nagysága kérem! Ilyen emberi mód még énvelem nem bántak az életben. Fogadja kérem tőlem szívesen ezt a vég finom selyemcipkét. A másik nagyságáéknál *szereztem*.

— Julcsa lelkem! Nem kell nekem. De ha már meg akar tisztelni, hát igérje be inkább, hogy nálam nem szerez semmit.

— Nagy sor, nagyságám! De igazán úgy szeretem magát, hogy még ezt is — megigérem.

EGY SÜTETBŐL ELÉG EGY LEPÉNY

— Szabó! Kend a legbecsületesebb hiveim egyike volt és amióta elföldeltük Istenben boldogult hitvesét, iszik, dorbézol, Istent káromol kend, mintha csak akarva hívná ki maga iránt a sorsot!

— Szent atyám! Ennek mind maga az oka!

— Szabó! Hogy ereszthet ki ilyent a száján!?

— Hát hogy mert azt tetszett mondani az Erzsók anyjuk ravatala fölött, hogy a mennyországban megint összejövünk, hát keresem az utat ellenkező irányzatba.



KÖLTÉSZET ÉS PRÓZA

— Mórítz! Te betyár! Mit csináltál?

— Tata semmit.

— Az semmi, amit érzek én itt?!

— Tata! Már Eötvös megmondta: hogy „Nem érez, ki érez szavakkal mondhatót“.



FÉLTÉKENYSÉG

Férj: Mi az ördögért nézel te meg annyira egy rongy felszolgáló pinczért!?

Feleség: Én megnéztem!?

Férj: Sőt valóságos szakértői szemlét tartottál fölötte.



LETÁRGYALÁS

— Az Ausländer doktor fogyó-kurára fogta a feleségét.

— Okosan tette. Ő tudja legjobban, hogy az olyan asszonyból a fele is untig elég.



A CSÁSZÁRI KÉPTÁRBAN

— Na barátom, mit szól a mi képtárunkhoz. Ugye valamicskével különb a budapestinél?

— Szép, szép — nagyon szép! Hanem hát ennyi rengeteg festmény között csak egy csatakép van s az is magyar tárgy.

— Na és mi következtetést akar ebből levonni?

— Csak azt, hogy a maguk csataképeit mindig az ellenség festeti meg.



ZSIROS PER

- Ügyvéd ur kérem, vállal-e pert felibe.
- Hogyne, ha zsiros.
- Na ez az! Mázsán felül van az asszony: válasszon el felibe tüle.



SPECZIALIZMUS

— Doktor úr kérem, egy kis szembesítésre jöttem, mert nagy baj eset a tekintélyemen.

— Hát oszt mi közöm nekem a kend tekintélyéhez?

— Engedelmet instállok doktor úr kérem, ide csak az iránt bátorkodtam, mert hogy kint a táblán egyebek közt azt is olvastam, hogy szemész!

SZELLEMI ERŐLKÖDÉSEK

A magyar Alföld egyik nagy ekleziájának mérsekeltlen jeles református papja a logika és jeles kutforrások alapján kisütötte és könyvet irt róla, hogy az Atya Uristen keresztény volt. A vegyes érzelmekkel fogadott kinyilatkoztatás Kálmán Farkas ref. lelkesz bátyánkat dühre ingerelte, amely nála olyképp szokott kitörni, mint Seiffensteiner Salamonnál, tudniillik egy anekdotában.

Irta tehát neki a következőket: Kedves Jóska barátom! Nagy élvezettel olvastam kitűnő tanulmányodat és eszembe jut róla az én kedves Herschel Benjámín barátom, aki vegyeskereskedő volt Siklóson és ennél fogva péksüteményt is árult és olyképpen rekomendálta a siklósi magyaroknak, hogy a rácsos nyitott ausztlágba mindennap kített egy kosárára valót csalétekül. Valahogy azonban észrevette, hogy a sütemény fogyása nem áll arányban az érte befolyó garasokkal és ezen megfigyelés után lesbe állott egy nádpálczával, minden áron megfogandó a betyárt. Egyszer csak nagy óvatosan előlépked egy bakkecske, — a Harmati János szomszédé — és szépen odasompolyog a rácshoz és az azon benyujtott nyelvvel addig-addig mesterkél, amíg egy sós-kiflit kipraktizált.

Amint azzal elinalni készült, ott terem Benjámín koma a suhógó nádpálczával és a sarokba szoritott kecske nem lelvén más kiutat, nekiugratott az odaát elterülő pocsolyának.

Benjámín koma hesegette-szoritgatta jobbra-balra, de a kecske elég biztonságban érezvén magát a po-

cséta közepén: roppant nyugalommal majszolta a zsákmányt.

Szép szóra fogta a dolgot és kezdte biztatgatni: khecske gyere ki! Gyere ki khecske! Jüsss ki khecske! Khecske jüsss ki!? Majd imádkozni kezdvén neki, elegikusan szavalta: Khecském gyere ki! Gyere ki! S amikor mindez hasztalannak bizonyult és a kecske a dühét tetőpontjára fokozta a tolvajlott kiflinek biztos helyen való roppant egykedvűséggel ropogtatásával, belódítá hozzá a nádpálczát, ekként való káromkodás kapcsán: Fhene ügye meg azt a khürüszténgy Istenedet!

Látod Jóska! Nem te, hanem Benjámín koma találta fel a puskaport. Hát kár volt erülkhüdnöd!



A FANTÁZIA

— Bandi fiam! Micsoda hallatlan gyávaság, hogy egy kis orrvérzéstől úgy megrémültél, hogy szinte kétségbe ejtetted szüleidet.

— Kedves apám! Nem attól ijedtem én meg, hanem amint láttam az orrom vérét szépen csepegni, eszembe jutott, hogy a Kovácsék disznaja és Atilla király is ebbe haltak bele. Hát hogyne ijedtem volna meg.



VISZONOSSÁGI ALAPON

„Kedves Jóskám! Szivességre kérek.

Ismered Sándor sógort, hogy milyen exaltált ember és nem szeretném, hogy örömeben gutaütést szenvedjen. Kérek tudasd hát vele kiméletesen, hogy anyósunk az éjjel jobblétre szenderült.

Viszontszolgálatom felajánlása mellett maradok
hű barátod

Kovács Emil.“



KRITIKA

- O feleséged lessz nopról-nopra szebb.
- Szebb — szebb, csak látnám már a végét!

AZ ÖRÖK ELÉGEDETLENSÉG

- Emmán csak bü szüret szomszid?
- Mi a fenét ír, ha a felit se győzzük meginni!



AZ OK

— Hah! De ronda pofa!

— Csitt te szamár! Nincsen pénzem modelle
és a feleségem állt.



VÁLASZTÁSI MORZSA

I-ső választó: Hát kelmed komé há tülekszik innét?

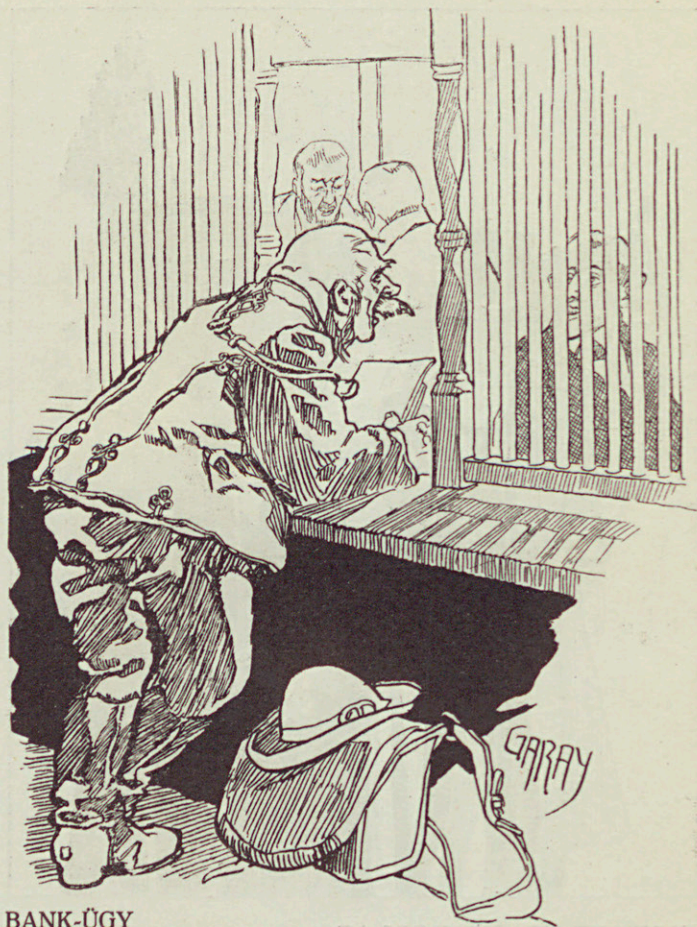
II-ik választó: Megyek má, mert möguntam ezt a szólásszabadságot.



ELMÉLET ÉS GYAKORLAT

— Szép dolog a halottégetés. Az ember után nem marad más, mint egy marék hamu.

— Így szép is volna. Ha a legtöbb esetben még egy szekérrel való el nem hamvasztható ügy is nem maradna.



BANK-ÜGY

- Mi lesz a váltóval János gazda? Nem tudja kend nyilvántartani a lejáratokat?! Majd egyszer megóvatoljuk.
- Nagyságos Igazgató úr! Nekem már annyi bajom volt ezzel a váltómmal, hogy én nem irom többé alá.
- Hát mit csináljak vele?!
- Huzzák fel úgy, hogy ne járjon többet le.



TUDÓS PARASZT

— Tekintetes Főszolgabíró Ur! A pontba jöttem volna, hogy a fiammal — azzal a gézenguzzal — lakodalmi pontban voltunk és menvén béhepptve az kocsin a ládáért, úgy mellbe lökött, hogy ha a lábam fejezete a kocsi saraglyájába meg nem akad: ennen fejezetemre esek.

— Ússön a kend fejébe a sístergös istennyila! Hát nem tud kend magyarul beszélni?

— Ammondó volnék Tekintetes hivatal, hogy tán ugy nyilatkoztam ?!



ÚJ ZSIDÓ ÜNNEP

Tanító (magyarázza): A Chanuka-ünnep a jeruzsálemi templom fölszentelésének örömnépe és holnap lesz az első napja. — No most mondd el Berczi gyerek, mi lesz holnap?

Berczike (aki nem figyelt oda): Holnap, holnap — nálunk holnap disznótor lesz.

MÉG SZEBB

— Láttad Dobost repülni?

— Az subiczk. Láttad volna hogy repült Faraónak az anyósa.



A SZERELEM JEGYÉBEN

— Nü, hát mondjuk, hogy ez a hülgy nem éppen Vénusz; de hát moszáj mogának épp ütet szeretni? Szeresse a tizezer forintját!

— S ho oz elfogy?

A „SZEVEDI HALÁSZLÉ“-NÉL

— Pinczér! Kaphatnék egy Messenger-Boyt?

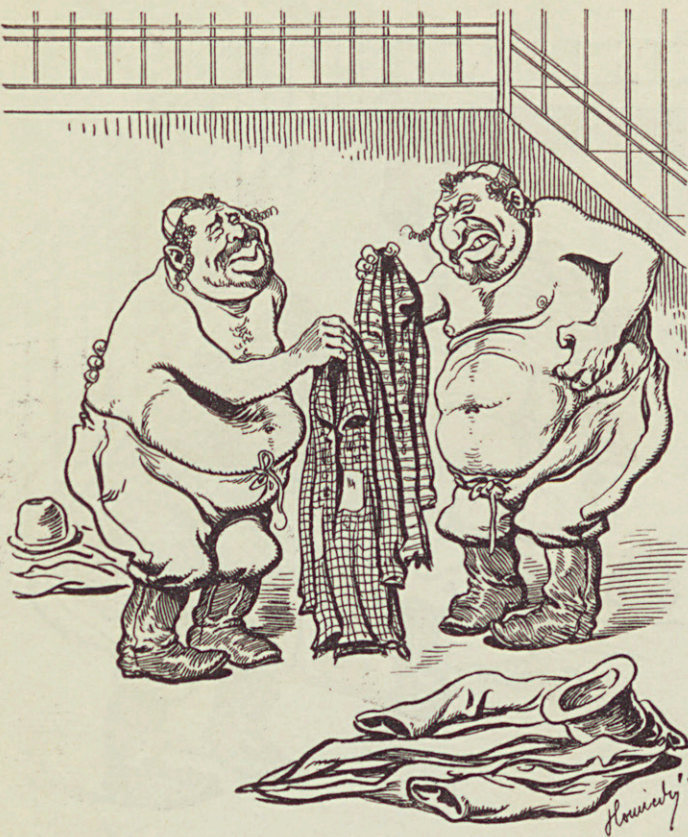
— Azzal nagyságos uram most nem szolgálhatok, de van igen finom káposztás harcsa.



KIRÁLYI AUDIENCIA

I.

Lájbis Mükk és Fájvis Kükkk, két máramarosi zsidó, a fölség színe elé szeretne járulni. Az udvari titkár megérteti velők, hogy ilyen mocskosan csak nem jelenhetnek meg a kihallgatáson. Legalább váltsanak inget.



II.

- Hallottad, Lájbis ?
- Hallottam, Fájvis !
- Nű ?
- Nű !
- Váltunk ingt ?
- Váltunk ingt ! (Elmennek a cselédségi lépcsőházba, alábujnak s kezdenek vetkezni.)
- Itt von oz enyim ! Jorsan, mert hővös von !
- Itt von oz én ingem, vedjél rád.



III.

- Megvodj már Lájbis ?
- Mínyárt megleszek.
- Siessél mogodot, mert o királ nem vár.



IV.

- Nadságos ór. Itt vadjonk! . . . kérünk az ódienczt.
- Boldogtalan emberek! . . . hát mért nem váltottak inget?
- Hiszen éppend eztet cselekedtünk!



A KUPAKBAN

Jegyző: Tisztelt előljáróság! Az állam egyre keshedtebb méneket küld ki tenyészczélra, miért is ajánlom, hogy szerezzen be községünk saját telivér méneket, amelyek költsége bőven megtérül az állat-állomány fokozódó javulásában.

Falusi képviselő: Engedjék meg, hogy ellenkező véleménybe bocsájtkozzak a főjegyző urral, de nem helyeselhetem, hogy olyan kis község, mint a mienk, le akarja főzni a mellettünk lévő szomszéd nagyközségeket kulturában.



SARAY

REPARÁCIÓ

— Főjegyző ur szeretettel kérem, *ártatlansági bizonyítvány* eránt bátorkodnék alkalmatlankodni Rebeka lányom számára.

— Aztán minek az?

— Hát tetszik tudni, a lányom a mult esztendőben egy kis szerelmi előlegbe esett, oszt most meg férjhez akarna menni, hát ahhoz kellene.



ZSIDÓ RORÁTE

- Hová ilyen korán Majse?
- Nü hát hová? O templamba.
- Persze, karán keljön oz fül, oki oz Oristent be okorjo csapni!

KATEDRAI BÖLCSESÉG

Luther 1518-ban kilépett a szerzetből s meg-
nősült — nőül vette Bora Katalint — mit később több
szerzetestársa is megcselekedett volt.



JÖN AZ ÜSTÖKÖS

- No mit mond az ojság Nacscságos Oram?!
- Azt Mózsi, hogy jön az üstökös és megeszi az ördög az egész világot.
- Ne tessék odj megijedni Nacscságos Oram! Modjorország von a világtól hátramaradva száz esztendővel és idj miránk száz esztendővel később kerül majd csak a sor.

MAGYAR KÖZGAZDASÁG

— Na, hogy vagy a második uraddal Borcsa?

— Komiszul Sára. Zsugori az öreg és majdnem mindenre úgy kell összelopkodnom a szükségemet.

— Hát neked ez nem nagy baj lehet, mert ehhez már az első házasságban is konyitottál.

— Igen ám, de itt közös a vagyon és ha egy zsák buzát akarok lopni, hát kettőt muszáj, mert hisz az egyik ugyanis az enyim.



GYERMEKTANULMÁNY

— Mi az ördög lehet az a gyermektanulmányi kongresszus?

— Hát nem tudod? Ezen a kongresszuson tanulmányozzák ki, hogy mkiént is lehetne megállapítani, hogy a gyermek atyja ki?



MÉG Ő HARAGSZIK

Vigécz: Nézze csak vendéglős, ebben a sörben egy légy van!

Vendéglős: (mutatóujjával kipeczkeli a legyet) Ejnye, hogy a fene rágja meg, pedig odakint is kidobtam belőle kettőt!



KEDVES MENTSÉG

— Ohó! Kapitány ur! Az én társaságomban nem szabad ilyen borsos vicceket mondani, mert én még alig féléves házasság vagyok.

— Mille pardon! Asszonyom! Sokkal idősebbnek tartottam.



KI IGY, KI AMUGY

— Ugyan kérem főisztelendő ur, mire jó az a tértítés? Lássá, a multkor egy keresztény legény jött hozzám és bejelentette, hogy zsidó akar lenni, mert akit szeret, az zsidó lány. Én pedig kikergettem.

— Rosszul tette rabbinus uram. A hittértítés magasztos isteni feladat. Szaporítani kell a hiveket.

— Ugy van, — mosolygott a rabbi — de már mink zsidók tovább is inkább csak belterjesen szaporítjuk.



PURITÁN LÉLEK

Fiatal leányka: Kérek egy doboz fogport.

Öreg anyóka: Ilyen fiatal és már is használja!

IDEGEN SZÓTÁR

- Samukám, mi az a non-sens?
- Egy hülgý, aki antimilitárista.



A HANGSULY

К. Г. К.

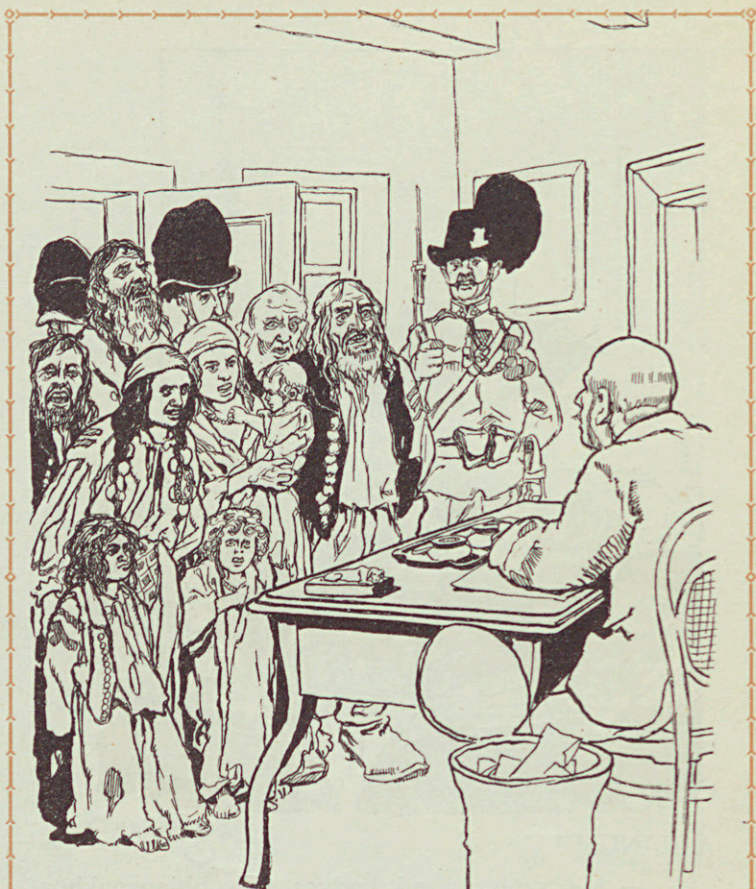
— Mit szólsz a mi kedves oj robbinosonkhoz,
milyen hévvel szónokol?

— Nem annyira hévvel, mint *chával*.

PARASZTGŐG

— Ejnye, de szép gyermekei vannak gazduram!
Nem adna egyet belőlük?

— Nagyságos asszonyom! Készen nem.



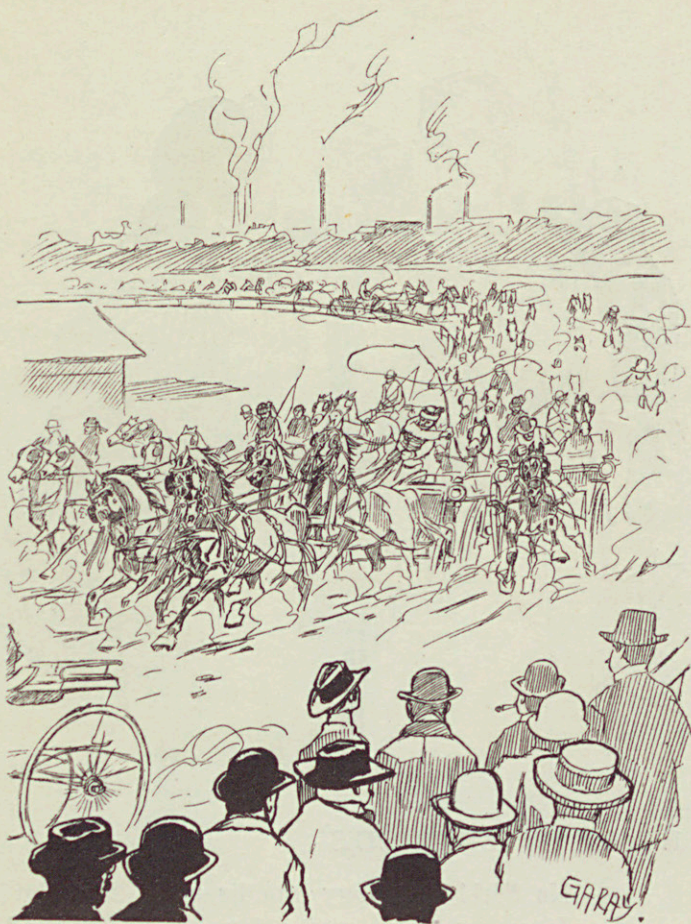
CZIGÁNY LÉLEKTAN

Bíró: Voltatok-e már büntetve?

Czigányok: Nem mi, kezsit csúkúljuk, egyikünk sem!

B.: Hm! Itt az erkölcsi bizonyítványok meg azt mondják, hogy mindnyájan ültetek!

Cz.: Bezsárva, azs voltunk, kezsit csúkúljuk a tekintetes törvínysíknek: de büntetve nem!



A NAGYPIACZON

- Hogy sikerült a tavaszi tenyészállat-vásár?
- Rém rosszul. Összeesett az udvari bállal, oszt' minden nagybérő meg mágnás oda ment.



HELYES KÖVETKEZTETÉS

- Na Sári! Hát hogy mondja az új szolgálat?
— Jó volna, egye meg a fene! — de szabadkőmives a gazdám.
— Hát ehez neked mi közöd?
— Mi-e? Hát mindig hajnalba vetődik haza és nem kezdek a takarítást csak délfelé.



A HASONLAT

— Mi az ördögöt csinált megint maga Radó!
Tele van a főkönyv hibákkal.

— Pardon, főnök ur! A lónak négy lába van,
mégis botlik.

— Botlik, botlik, de nem kap négyezer korona
fizetést, hanem töreket meg szalmát.



CZEDÁLÁS

— Megveri kendet a Jézus Krisztus, hogy azt a nagyon derék aszszonyt, Sárát így kinozza és meg nem becsülli.
— Főtisztelendő szent Atyám! Ha az Úr ezt a vén nyelvészét annyira kedveli: tőlem menten magához veheti.



S. Kalivola, Kista,

HAGYATÉK-ÜGY

Kir. járásbíró: Özv. Harmat Istvánné! Kendnek el kell hagynia néhai Harmat István házat, mert a vagyon közös nem volt és közös szerzemény czim sem illeti meg a házassági időtartam rövidege miatt S törvényes jogutódok híjján a vagyon az oldalági atyafiakat illeti meg.

— Mán hogy értelmezi ezt a tekintetes hagyatéki járásbíró ur! Hát ez a most is keblemen hordozott magzat nem törvényes hagyatéki?!

— A törvény szerint nem az, mert még most is hordja, holott tiz hónapja, hogy Harmat elhunyt.

— Hát a kényszerű nyavalya abba essen, aki becsületemben makulát keres! — Ez a magzat mégis leginkább az én tulajdonom és addig hordom, ameddig akarom!



AVIATIKA

- Hallottad? Paulhan repül a héten a feleségével.
- Már én csak solóban engedném az enyémet.

AHOL NINCS KÖZBESZÓLÁS

- Az öreg Varjunét rég nem láttam már a templomban.
- Nagyon hosszant predikál neki az új pap és nem győzi addig hallgatással.



AKASZTÓFAHUMOR

I. schnorrer: Hát te is jüsz erre a rongy helyre kéregetni?

II. schnorrer: Hodj jüvök-e? Hiszen itten egészen ogy érzem mogomat, mint otthon!

I. schnorrer: Vodj te meschüge?!

II. schnorrer: Wie hájszt: hát van nekem otthon mit enni? Nü hát itten szintén nem egészen ogy van?



A KIGYÓ

— Nagyságos Asszonyom! Elhiszi az Ön férje, hogy itt e czifra, népes fürdőn, tőle oly soká távol, hű marad hozzá?

— Óh! Föltétlenül!

— Na, Nagyságos Asszonyom! Ilyen jó képpel egy olyan nagy számárhoz már csak ezért sem maradnék az!

LESZERELVE

— Barátom! Soha oly kinban nem voltam, mint a napokban a Lidón. — Fixiroztam egy csinos hölgyet és menten igent intett.



A SZÉP KILÁTÁSHOZ

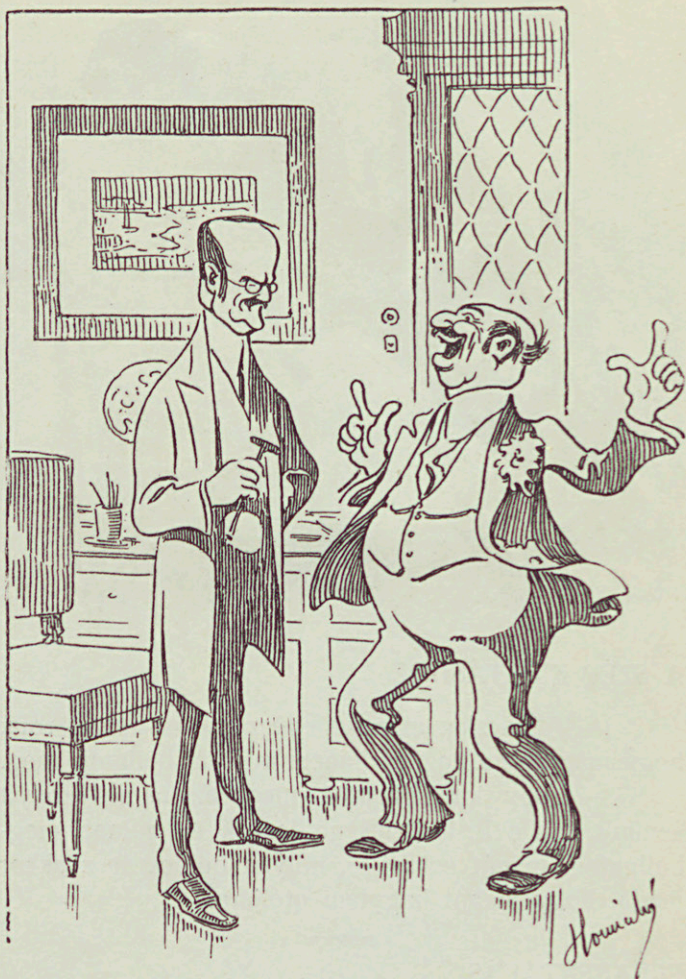
— Vilmácska, már az egész város beszél róla, hogy maga nem engem, hanem a Pistát hallgatja meg.

— Hogy kit hallgatok meg, az nem bizonyít semmit. Ma a Pista felesége leszek és holnap meghallgatom magát és ugy-e, milyen boldog lesz akkor maga, hogy magát hagytam utóljára.

ELPARENTÁLÁS

— Szegény Kovács! Már csak hálni jár bele a lélek.

— Nem sokat veszít vele, ha elhal is. Hisz a czifra felesége a vig özvegységet már rég megkezdte.



KÚRA UTÁN

Az orvos: Nos, volt eredménye a kúrának?

A páciens: Oh, doktor ur! . . . Ifju szerelmesnek érzem magamat. De kérem ne szóljon a feleségemnek.

Az orvos: S miért ne?

A páciens: Hát már miért legyen ennek otthon haszna!



TELEPATHIA

— Pinczér! Igazán hülyeség volt tőlem itten nyulgerinczet rendelni.

— Én is épp ezt gondoltam méltóságos uram. Csak nem mertem szólani.



PIETÁS

Reb Majse Hischfeldre szüksége lehetett az Urnak s hát egyszerűen magához vette, noha még deledőjére sem jutott a szokványos életkornak és teljesen aktív fiatal menyecskét juttatott ezzel rideg özvegyi sorsba.

Komoly, bús redőkbe vont arcczal rakta tisztába a Szent-egylet vén kurátora a jobb létre szenderületet, tiz főnyi segédletével. Miközben dült arczu özvegye szivszaggatóan, — ruháját, dús haját tépdeseve — jajveszékelt, egyre reklamálván az Uron, az ő nagy, pótolhatatlan veszteségét.

— Rebekám lelkem! — szólítja meg ravasz hunyorgatással a betyárságban megöszült vén egyházkurátor — az istenben boldogultnak a halotti leplén egy vagy két csimbókba kössük a madzagot?

— Jaj öregem! A Jehova áldja meg magát! Mit molesztál most az ilyen aprósággal! Hát értek én ehhez? Hát bánom én? Hát kösse akár harminczra!

— Nem úgy lelkem! Kedves Rebekám. Ha két csimbókra kötjük, akkor csak két év mulva mehetsz férjhez, ha egyre, akkor egy év mulva.

— Szentséges Atyám! Ur Istenem! Ki gondol ma erre! Ki akar még egyszer férjhez menni egy olyan ember után, mint az én drága uram volt! . . . Ez kedves öreg bácsikám a maga dolga, ezt magának kellene legjobban tudni! . . . Dehát muszáj azt egyáltalán csimbókra kötni?!

AZ ÁRTÉZINÉL

— Mit röhögsz Klára?

— Azt, hogy ma reggel kénytelen volt elnyelni az ülökémet önagysága.

— Hogy-hogy?

— Hát mikor kitört a vihar, jelen volt a nagyságos ur, aki igen fáin ember s így a nagysága — aki éppen nem olyan fáin — csak annyit mondhatott, hogy *oldalba* rug.



LEGUJABB KIRÁNDULÁSI HELY

- Főnök ur urlaubon van tán?
- Nem. Tátrafüreden.

COELIBATUS

- Mért ne nősülhessenek a papok?
- Mert a pápák jól tudják, hogy a gazdasszonyok beérik kielégítéssel, a feleség meg csak végkielégítéssel.



JÓ ADRESZ

— Szépséges kedves Nagyságos asszonyom!
Tudna-e maga engem szeretni?

— Kedves Kovács! Beszéljen az urammal!

SOIRÉE

— Czilikém! Álmos vagyok. Jó volna már szabadulni a vendégektől.

— Hát hagyjad az Ilonkát valamit zongorázni!



CSEND

Az emberi idegzet olyan, mint a bagariabőr: előbb szivós, aztán nyulós.

A bagariát a varga, az idegzetet a halál foltozó vargája — az orvos — reparálgatja.

A városi falura megy iránta. A falusi meg a városra.

Goethe után indulva, falura mentem én is: elme-érelő csendért.

Nem várt deputáció s így 60 fillerre leső fiakeresre biztam, hogy hová vigye nyugalomra vágó porhüvelyemet.

Magyar specialitás, hogy a község központja mindenütt a község szélire esik.

Ugyanis eleink lóban utaztak, meg marhában és az ezeknek kellő vizet adó folyók mentére eső portákra építették a városházát, templomot, korcsmát és más középületeket s így festődött meg minden magyar helység képe olykép, hogy a margó vált középponttá, főképen a nagyvendéglőnek is ottlevése folytán.

Engemet is ide vittek és itt óhajtottam zajgó keblem, meg fáradt testemnek pihenését fellelni.

Ilyen érzelmekkel nyugodtam le és kezdtem meg szendergésemet, amelyet csakhamar hangos óraverés zavart meg, amit nem kevésbé hangos

tröh—tröh—tröh—thöthöthö!!!

követett, amelyről — Bädekernek elkerülésével — megtudtam, hogy a torony nem egészen az Uré, hanem azt közösen bírja az egyház meg a község és közösen fizetett két szolga közösen tartozik hirt adni onnét, a nagylátkörü magaslatból az iránt, hogy nincsen-e baj ott lent és hogy tényleg rendben van az ellenőrzés: ez iránt ellenőriztetnek ők ellenőriző kürtölésük által; amelynek elmaradása az ő elmarasztalásukra vezet.

Szép és okos intézmény ez, csak egy kissé zajos; s minthogy nem csupán egy felekezet privilégiuma és egyik konfesszió sem akar a másikkal hasonlatos lenni s hogy tehát a különbség meglegyen, hát a másik meg a kürtölést élőszóval helyettesíti, minden órában más-más rigmussal, például így hogy: „kilenczet ütött az aura, térjetek meg minden jaura!“ vagy: „éjfélt után aura három, én meg a falura vigyázok!“ stb.



S amikor meg a harangozásra kerül a sor, hol itt, hol amott, hol egy, hol több és még több haranggal olyan légi koncert indul meg, hogy azt hinnék az ide nem valók, hogy ég a világ.

Bár nekem semmi féltetni valóm nem volt, gyertyát gyújtottam és becsengettem úgy találomra valakit, egy madzagra járó villanyos dróttal és amikor végre nagysokára, félórai csilingelgetésre belépett egy vigyorgó, szírénné előléptetett dézsahölgy, szélesre mosolyított ajakkal tudákolva, hogy mit is óhajtok? Nagy méreggel kértem tőle, hogy mi a fenét kongatnak folyton olyan



irgalmatlanul? — Ez a falusi lélek megilletődésével magyarázá, hogy ez virradóra szól. Hatóráznak.

— Most, három óraker?!

— Tetszik tudni, így nagy munkaidőn a *magyaroknál* három óraker hatóráznak, a pápistáknál meg négyker, a németeknél meg ötker . . .

— Hát csak a zsidók hatóráznak igazában? . . .

— Dehogy, kérem! Azoké csonka, az nem számít. Ott csak gajdolnak, de nem harangoznak.

Denique addig hatóráztak három órától hatig, hogy a zür-zaj elültével jólélekkel remélhettem némi nyugalmas csendet. — Pedig dehogy!

Menten következett más.

Minden zenei érzékű embert sirba kergető és minden ott levő ilyent ottan megforgató hangon har-
sogott végig a falun egy hallatlan egyforma hangu

thü—thü—thü—thüthüthüthü!!!

és utána nyomban egy-egy hason idegjavító

troh—troh—trorororo—trotrotrotro!!!

amelyek mindenikének sokszoros visszhangja kelt a faju minden tájáról, talán minden utczájáról s amelyekre azon felvilágosítást kaptam, hogy egyik a csordát, másik a csürhét invitálja a mezőre szép zöld pázsit, meg még szebb piros giliszták iránt és hogy a zaj nem annyira a jószágoknak, mint lusta gondozóiknak szól, kik enélkül nem tudnák, mikor kell azokat az ólból, akolból kiterelni — és persze, ezt mindég azoknak is végig kell hallgatni, akik eziránt nem érdekelvék, s akik a jószágtartás előnyeit csak ebben élvezhetik.

Pröhpröhpröh—pröh—pröh—pröh—pröh!!!

következik aztán, amely megint ép ellenkezőleg azoknak szól, akik nem érdekelvék az előbbi koncert által, mér mert ez meg friss péksüteményt kínál, ami meg az uraknak kell; s így a viszonzóság révén az isteni népet bosszantja . . .

Lassan megnépesül az utca másként is.

Szurtos, mezitlábás, tarisznyás, bakós, apró nebulók töltik meg zajos vinnyogással és minden illő tisztelet hijján, de annál nagyobb, hangos nyilvánosságra való törekvéssel tisztelnek le minden utjokba esőt,



konfessziójuk szerint: „Jaó napot kívánok!“ vagy „Dicsírtessék a Jézus Krisztus“-sal.

És amint kivel maguk formával szembekerülnek, a szerint:

„Kálvinista, nem pápista, más kell neked, nem káposzta!“

Meg: „Csirkét eszik a Jézus Krisztus!“

És: „Zsidó, merre van a csikó?“ stb. stb. jár ki a velük egykoru apró sihedereknek, akik — miként a még tarajig sem jutott apró csibék — máris megkezdik a kakaskodást.

És nemkülönben intéztetnek el a felekezeti közös-érzések, akárcsak a sokkupalás közös országos épületben. Csak több őszinteségi megnyilvánulással és megfelelő hangosabbsággal. (Már mint a hangszeres



korszak kivételével.) Ám igen tetszön a csendre áhi-
tozó, hypokritasághoz szokott fővárosi polgárnak.

Közben pedig gyakorlott katonakezekben meg-
perdül városszerte néhány dob és a tegnapi „A Nap“,
„Friss Ujság“ meg más ujságok olvasásához szokott
fővárosi ember agyában menten megfogamzik az
európai háboru kitörésének eszméje és utána szinte
megkönnyebbülés szállja meg kebelét, amikor a zsinóros
mentéjü bakter a jól kiczirkalmazott alar mos dobverés
zajára összecsdített magyaroknak hosszu czéduláról,
roppantul szertartásos méltósággal csak azt adja tud-
tára, hogy:

„Szerető Józsepnénél az esett birka húsának
fontja 20 krajczár és Kacska zsidó meg mázsáját a
krumplinak 5 korona 40 fillérjével kínálja hozzá“.



Megint megszólal a pár percze bekövetkezett csendre a nagyharang és most már kíséri vagy fertálytuczat apró csilingelésű kartársa, mire rá mélabus hangon kajabálja egy rezes orru, nagy csizmás, furcsa tógás magyar, rohantában, hogy:

„Vigyázz halálodra, halandó ember!“

amit egész sereg apró süvölvény sikolt utána — és a gyászttevő hivek alig győzik követni utjában, bujában, — mert hát ezek nem szokták meg annyira, hogy ezen aktus sürgős, mert utána a saját szöllőjét, krumplisát kell kapálnia az Ur szolgájának, hogy megélhessen az Ur kiszolgálásából.

Vigság váltja a busat és más utczából nagyhangu menet törtet a gyásztisztességet tévő közönség által most elhagyott Istenháza felé.



Elöl, csinált virágcsokorral, meg festett virágu kendőikkel diszitett botosvőfények vezetik komoly áhi-tattal kézen legelül a menyasszonyt, utána a nyoszolyós lányokat és hátrább ügen-ügen meghatott ábrázattal a nászok baktatnak, követtetvén a közelebbi rokonok meg szomszédok által s nyomban rá a vigas-ságot képviselő ifjuság pántlikás kalappal meg kotyogó kulacscsal, duhaj jókedvvel és az egész menet aszerint haladhat, amint ez, toborzókat járva, a muzsikát ereszti utánuk.

S ez lassan megy, mert minden rájuk jövőnek kijár vagy a kulacsból, vagy a rosszmájuságból, s részesül ez utóbbiban a kerítésen kukucskáló, vagy máskép kíváncsiskodó mindenki ilyenkép: „Kerítésen kukucskálnak, legíny után vágyakoznak!” vagy: „Kapu-

félfát támogatja, a nagybögöst áhitgatja!" majd: „Zöld zsalugáteren leleskedik, nagy szerelemre vágyakozik!" stb. stb. S ha már nem akad más, hát rákerül a vizes lepedő az ünnepeltre is, olykép, hogy: „Akármilyen öreg asszony, ha férjhez megy, hát menyasszony!" Amit — miként mind az előbbit — hangos

hujujj—juh—juh—juh-val!!!

hagy egyhangulag helyben a kíséret.

Majd újra kezdik, hogy: „A mennyasszony lába görbe, sokat cseszlett a gödörbe!" Amit még vigabb hujujujuhuh! követ.

S a rezes banda, úgy amint kezdettől, meg mindig s folyton, tuss-nak is ugyancsak a

Tra—ra—ra—ra,

tra—ra—ra—ra—ra—ra,

tra—ra—ra—ra!!!-t

zendíti rá, hogy csak úgy hull tőle le az utbaeső házak plafondjáról a sártapaszos malter.

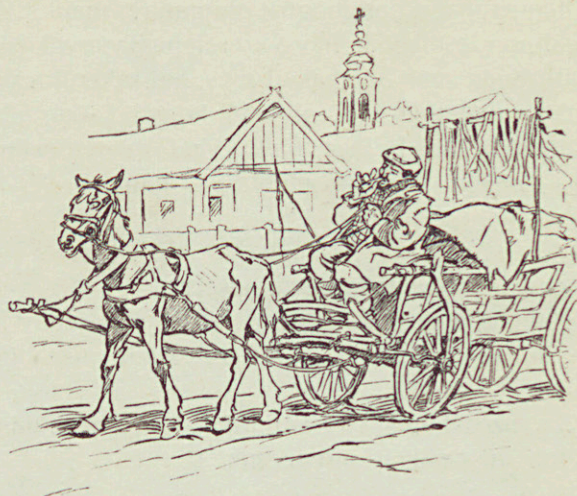
Más zaj sem szünetel eközben és vigan kínálják a falu népének a nagy csendben roppantul érvényesülő hangon az

„áábláákot!“, „drotoztassék!“

meg sok minden mást; amelyeken mindent lepipálólág harsog át bornyu-lábu Jóska:

*„csontír, rongyír, ócskavasír: tányírt,
czírnát, pántlikát!!!“*

amelynek lekottázásába halt bele a kurucznoták megzenésítője, mír, azír, mert nem lelt ehhez megfelelő hangnemet sem kottában, sem hangszeren, sem semmin.



Közben rémsikoly tölti meg a falusi léget többfelől és kérdő pillantásomra azon magyarázattal siet szállásom asszonya, hogy ez tiltakozó szónoklata sok olyan ártatlan malaczkának, kiket most preparálnak jövő életük erkölcsös voltára.

Leszáll a nap. És most már igazán el fog jövenni a csend. Az isteni, falusi csend. Amit csak a falhoz verődő éjibogárnak koppanása zavar meg néha kedvesen.

De megszólal a közigazgatási hatóság engedelmével a falun végig kintornázott: „Du hast mich nie geliebt“, meg a „Fischerin du kleine“ is, amelyet sulyosbit, hogy itten áthallással, minden más utczáról is végig muszáj újra meg újra az egészet élvezni együttesben.

Egyszer aztán mégis csak jön a csend, az áhitott falusi csend.

Elhangzanak a löcsös kocsik zörgései, a kenetlen talyicskák nyikorgásai, az ökrös igák kocsisainak messzehangzó ostorpattogtatásai, nyikorgó kutgémek rémcsikorgatásai és lassan-lassan nem hallatszik más, mint a nyugalomra még nem tért kuvaszok összeugatása, meg szerelmes macskák iszonytató nyávogása és a közeli posványok, dögvizek békáinak ezerhangu trillázása, megkergült kakasok estén való hajnalt kukorikolása, eltévedt tehénkék hazakérődő bőgése. Ami mind úgy olvad harmóniába, hogy a jó falusi fül külön tudja választani tőle a mezőről, szálasgabnával betévedt prücsök cziripelését a házi tücsökétől — és immár igazán csend lenne, ha szerte a városból többféle hangszeren hallatlan koncertezés nem hangzanék fel.

Amire nézve környezetem élvezettel ujságolja, hogy: hegedülni a patikás professzor (provizor) ur hegedül és ilyenkor ki szokta nyitni az utcára nyíló ablakot, mert erre megindul a falu szépje, vénje fenszterpromenádra, önajánlkozásra; a harmonikát meg a Kéri hentes ur segédje huzza, aki így akarja megszerezni a mester ur leányát, a nyápiczot, de nagy vagyonut; a tilinkóval meg a kékfestő segéd ur stimmolja a mesternét; és a harczi kürtöt a mezőhegyesi ménhuszár urak főnöke fujja, ugyancsak nem bolondjáért. Az okarinával meg azon busong a falu alatti népkertben egy nyomdász, hogy ezzel bent nem engedi dallni a rendnek helyi öre, aki pedig hej, de mindent meg szokott engedni és neki meg mennyi szivbéli kárt okoz kegyetlen voltával.

S mindez valahára mégis elcsihad s immáron eljön az ideje a nagyon vágyott idegjavító csendnek. — Csak még végig kell hallgatnunk egypár helyen



leadott olyan Nachtmusikot, ahol a szerelmes szeladonok hegedüskisérettel ontják ki szívük azon érzetét, amelyet másként nem mernek és amelynek létjogosultságát ottan mécses-gyújtással ismerik el, amely bátorítás a pipogya urfinál elkel és ugyancsak kell.

De most már végre igazán jön a pihenés ideje.

Épp most küldik ki csizmasarok-kisérettel a korbalmából az utolsó vendégeket, a zárórán túl valamivel később s akik boszujukat a :

Sej, ídes anyám lelkem,
Eresszik el a bálba!
Ott múlat a rózsám
Talpig fehér ruhába.

meg aztán hogy :



Köpjél egyet csizlik
A csizmám órára,
Hadd glanczolják este,
Ha elmik a bálba!

nótáknak a trotojárda-padlón csizmasarokkal, meg ut-
czai palánkokon fütykösökkel kikottázásával enyhíték, s
aminek tulságbavivését a megváltó hajnali harangszó, a
mindent lekonkurráló hangos harangszó ellensúlyozza.

Amely után egy újabb regg, egy ugyanolyan
szép csendes falusi regg következik, mint amilyen a
fenti idegjavító csendes regg volt, s amelyhez hason-
lóra virradnak a falu lakói minden istenadta reggelen
és az ő istenadta edzett idegzetük a tényező abban,
hogy van falusi csend, amelyet nálunk élvezni lehet.



TIZ ÉVES TALÁLKOZÓN

- Be sem mutatsz a feleségednek?
- Pardon! Hát nem ösmered?
- Biz én nem.
- Szerencsés ember vagy. Bár én se ösmertem volna meg!

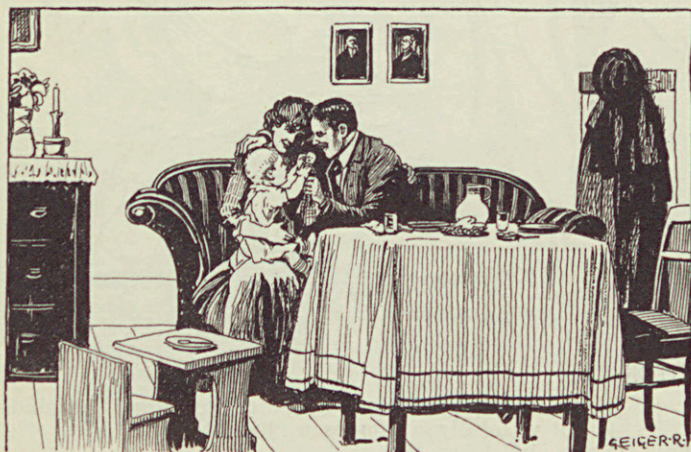
MAGYAR PÉNZÜGY

- Javulnak-e már a pénzügyi viszonyok igazgató ur?
- Mért érdeklődik barátom uram?
- Hát ha javulnának, volna valami nagyobb vállalkozási tervem.
- Hát javulnak, de azért csak várjunk barátom.
- De ha javul, akkor miért várjunk?
- Mert most még csak a hangulat barátságosabb a pénzpiaczon.
- S hát miben nyilvánul ez?
- Egyelőre csak abban, hogy a pénzkeresőket az eddiginél barátságosabb hangon utasítgatjuk el.

VAD, HÁZASSÁGOK



Az anyakönyvelt —



— és az anyakönyveletlen.



TITOK

Bagdad utcáján ballag egy gyerkőcz, csomaggal hóna alatt.
— Mit viszel olyan gondosan elbőnyálva? — kérdi tőle
egy szembe jövő bölcs.

— Ha akarták volna, hogy tudjad, nem pakoltatták volna
el ily gondosan.



HÁZI EXAMEN.

— Fiam! Ha anyádnak van két alma és egyiket adja neked, a másikat Adolfnak, mi marad neki?

— Két megevett alma.



TESTVÉRI BOSSZU

- Eredj csak Pista! Hozd tele a csöbröt a kutról ebédhez.
- Eredj magad, bátyám! Tőled sincs az messzebb, mint tőlem.
- Na né, Pista fiam! Ne makacskodj, te vagy a fiatalabb, hát csak lódulj: apád is ihatnék.
- Itt van hát, édes apám meghoztam! De a tetejiből igyék kend, mer a fenekire odaköptem a Jóska részire.

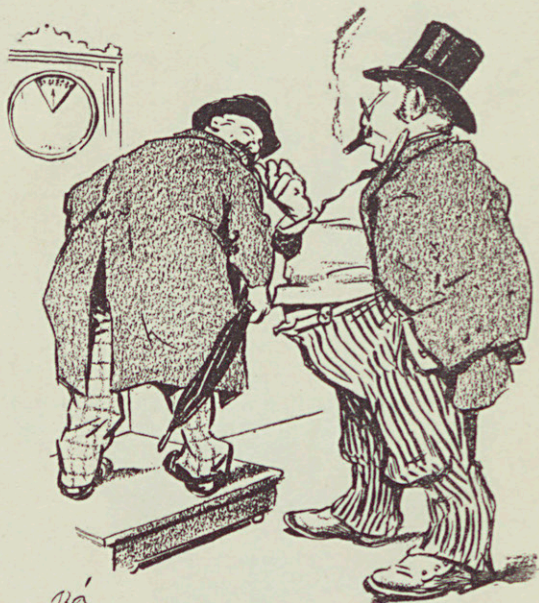


S. Kalivoda Kaba

PECH

— Mi nagy lótás-futásba vannak kendtek szomszéd? Tán biz valami baj van.

— A biz, üssön bele az istennyila! — Lepotytyant az asszony a padlásról és nem esett semmi baja.



TAKSÁLÁS

- Nü Iczig? Teljes 5 kiluval vodjok nehezebb, mint te!
- Mboh! Tiz kuruna differencz!

KÖLCSÖNBEN

- Fiam! Jösz velem a Hungáriába?
- Nem én apa! De maga is miért megy közös fürdőbe, ahová az emberek annyi mindenféle szennyet visznek.
- Na, és én nem viszek?



BIBLIAMAGYARÁZAT

— Kedves Apám! Mitől pihent meg az Ur a hetedik napon? Hiszen hat alatt sem csinált semmit, csak azt mondta, hogy legyen és lőn.

REÁLIS MEGOLDÁS

— Fiam! Téged valami bánt. A te korodban az ilyen lelki állapot nem természetes és nekem nagy lelki kín nézni a te vergődésedet. Légy hozzám őszinte és talán segíthetek rajtad.

— Apa! Megmondom hát őszintén. Amerikai párbajom volt s az ma lejárt.

— Te csacsi! Fogod prolongáltatni, én meg fogom girálni.



A DONZSUÁN

— Izidor, te vénségedre kinövöd magad egy elsőrangú Donzsuánná.

— Hehe! Ugy váltom a nőket, mint az ingemet, — minden hónapban kétszer.



EGY KUTYA

— Ha mi még egyszer fiatalok lehetnénk!
— Nagyságos Asszonyom! Hej de hamar megint csak épp itt lennénk.



SÁRI-BÁLBAN

Baka : Ni lelköm! Ellibbenhetnék a bokorba egy csókra.

Sári : Ha úgy tetszene.

Baka később : Nem repetálnánk mög.

Sári : Ha úgy gondója.

Baka még később : Háromszor iszik a magyar!
Nizzünk el még egyszer.

Sári: Nem lehet, nem vagyunk még ojan intimek.



HOL A BIZONYITÉK

— Hallottad ecsém, mit mondott a Főtisztelendő szent atya, hogy elsül a kapanyél is, ha az Ur akarja.

— Könnyen mondhatja, mer az Ur azt még soha se akarta.

TEHETI

— Josef! Jer menjünk a kis Vecseyt meghallgatni.

— Van eszembe! Ha én akarok hallgatni koncert, van nekem pénzem meghallgatni felnőttet.



VIRÁGNYELVEN

Folyton dicsekedett vele az öreg Illés bácsi, hogy ő fiatal korában „próbált“ a Népszínházban.

— Hát hogy nem fogták ottan bátyámat?

— Úgy öcsém, hogy fentellették a hangomat a természetemhez képest.

SZAVALATI ÓRÁN

— Hazát adál én Istenem, hazát adál nekem!

— Adott volna inkább egy pár csizmát . . .



AMIG KÉSŐ NEM LESZ

Vendég: Ha jótáll érte, hogy friss a hal, azt vacsoráznék.

Pinczér: A fejemmel állok jót érte, nagyságos uram!

Vendég: Jó, hát amellettt maradok, de még most nem vagyok éhes, majd egy óra múlva fogom kérni.

Pinczér: Nagyságos uram! Csakis úgy kezeskedem, ha rögtön el tetszik fogyasztani.



DIÉTA

— Na Magyar komá! Mi szél hozta?
— Cserben hagyott a természet, doktor uram!
— Hah barátom! Mindig kenyeret, szalonnát enni és megemészteni, azt nem lehet! Egyen minél változatosabb ételeket és majd forog megint a dorozsmai szélmalom.

— Hát doktor úr kérem, a lúnak másmilyen gyomra van, mint az embernek? Hiszen az is mindig egy-kétfélét eszik és mégsem kerül e mián doktorkézre.

ISKOLÁBAN

— Mivel játszol megint Berczi?
— Semmivel tanító úr kérem.
— Teszed le mindjárt, te betyár!



MÓDOK

— Hallom nagy urak lettetek! Foglalt szakaszban utaztatok Nizzába.

— Te csak hallgass. Hallottam, hogy ti is így Abbáziába!

— Az nem igaz!

— Rózsika barátnőd mondta, hogy kalappal, kabáttal, kofferral és levetett cipőkkel foglaltátok le az egész szakaszt.



FELVITTE ISTEN A DOLGÁT

— Nézd már na! Tamás szomszéd a köszönésünket sem fogadja.

— Ja! Annak nagy az oka, hogy az orrát úgy fenn hordja: két fiskális is támogatja.



PARASZT-ASZTRONOMIA

— Édes apám! Mir hosszabb a nap nyáron, mint télen?

— Te szamár apáju! Hát azír, mert nyáron dolog-idő van.



PARASZTIKUS ÉSZJÁRÁS

- Kinek harangoznak komé?
- Nekünk!
- Nekünk?
- Hát nem is a meghótnak!



A DEFEKTUM

— Kedves Robbinos or! El kell válnom o kedves férjemtől, oz Eisigtól.

— Rűfke! Ez nem tréfa s ez csak akkor lehet, ha van rá nagy komoly ok.

— Hát nincsen!? Pedig alig van, mert Eisig egy nagyon finom családapa, de csak ez s semmi más, különösen nem férj.

— Ezt hogy értsem?

— Hogy? Ugy, hogy ami kell a száznak, szemnek, azt ő nagy szorgalmával, fáradságával mind előteremti, s teszi az éjet nappallá . . . és épp ez a baj, mert ezzel megvan minden s egy esztendőben kétszer ha megcsókolja engem . . .

— E zaj! Ha csak ez a baj, akkor eredj haza szépen és küld nekem el az Eisigt és előre biztosítalak, hogy a mai naptól kezdve lesz legalább is ultimo és medio rendelkezésedre.

— Köszönöm nagyon szent atya előre, de ugye — ultimo-medio az van: este és reggel?

NAGY OK

— Főtisztelendő szent atyám, az iránt jöttem volna, hogy válnék a Julcsától.

— Attól a derék szép asszonytól?!

— Hiszen derék az testre, meg szép is szemre. szent atyám, de — hogy is mondjam csak — nagyon közhasználatossá lett.

MENTSÉG

— Uram, ön itt, a központi pályaudvaron művel olyasmit a kocsi illetlen helyén, ami minden kis állomáson is tilos? Ezért meg kell önt birságotnom.

— Pardon, kalauz ur! Először is a vonatnak már Rákos és Mende közt nyílt pályán kellene lenni, másodsor pedig: ez a portéka nem volt exportképes.



GARAY.

FELEKEZETI KÉRDÉS

- Hová ilyen feketében, komámasszony?
- Az öreg Varjuné temetésire. Tartson velem.
- Nem mehetek, nincs nálam keszkenő.
- Kell is az! Nem muszáj ott sirni, nem a mi felekezetünkől való.



A HIT

- Hallottam ültél katonáék. Mi okért?
- A hitemért.
- Csak nem lettél nazarénus?
- Nem! Hanem azt hittem, hogy nem jönnek rá a betyárok, ha lopok.



S. Halivoda Katsy

HATÁS

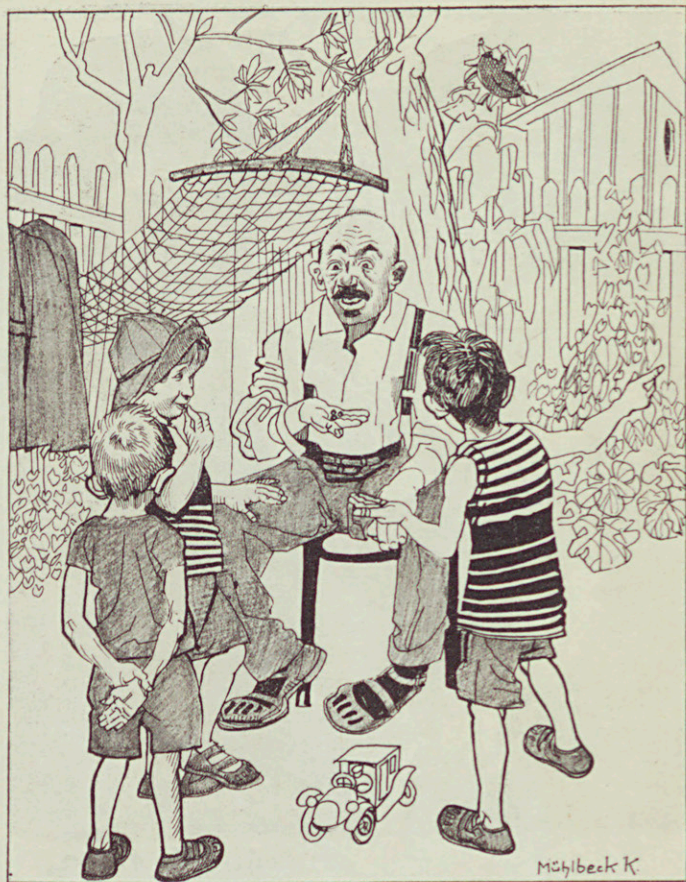
- Te vén részeges disznó. — Éjjeled-nappalod a korcsmában töltöd és nem gondolsz a gyermekeidre.
- Az Uristen őket sokáig éltesse.



S. Kalivoda Kaba

VÁSÁR UTÁN

- Hogy vót a csizma komé?
- Három pengő!
- Nem löhet a'!
- Pedig ugy van a — csakhogy ugyanannyi vót itt hátu a párja.



FŐVÁROSI GYEREKEK FALUN

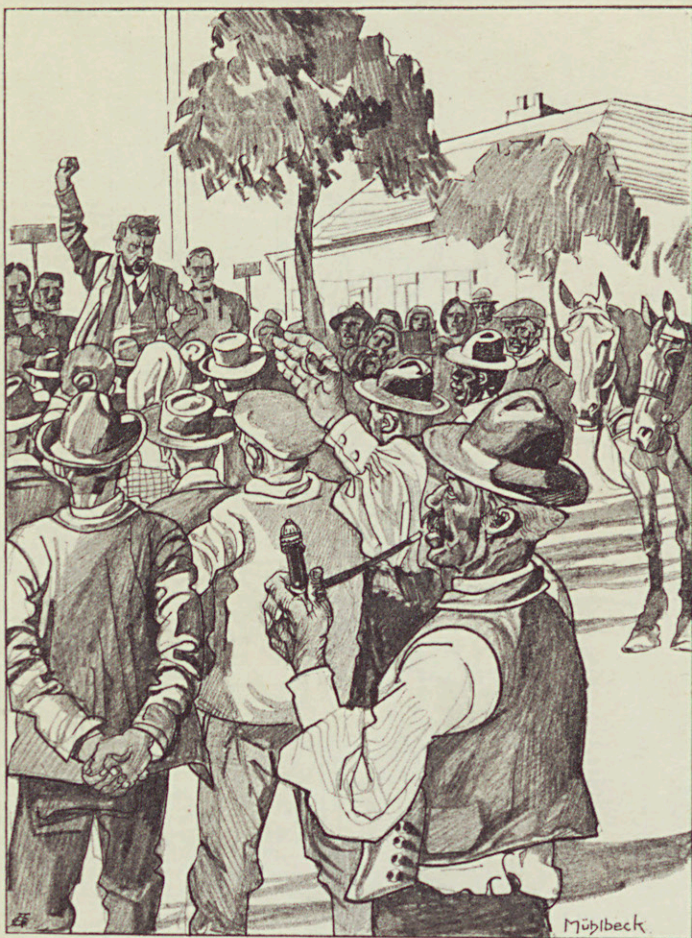
A Náci gyerek: Tátikám, neked erősebb fogad van, mint nekem: törd fel ezt a meggymagot!

A Dódi gyerek: Nekem is tata!

A Samu gyerek: Nekem is!

A tata: Nesztek, ti haszontalanok! De hát honnan veszitek ezt a sok meggymagot?

A Náci gyerek: Ujjé tátikám! Ott a bokorban egy egész rakás van!



A GYOMAI PIACZON

Szocialista szónok: Négy és fél millió munkás van kizárva az alkotmány sáncaiból. Négy és fél millió munkás sorsa fölött döntenek az országgyűlésen a nélkül, hogy ezeknek ott szó engedtetnék a saját sorsuk fölött való intézkedésben! . . . Az ilyen alkotmány nem alkotmány és Magyarország alkotmánya hazug, papiros alkotmány volt mindig és ma is az!

Egy hang a tömegből: Hazudsz akasztófára való! De azért éjjen!



TISZTA HASZON

— Kérem, vedjen tülem ed asztál-sarsjedet. Oz egész saksopán 6 florin, és extre még jútikanságt is jakorolja invelem, omi vadjok ed tünkrement nodjkereskedü.

— Venni nem veszek, mert nekem sorsjegy nem köll. Hanem mondja meg, mi haszna van egyen? Azt kiadom magának.

— Hát kéremláson 6 florin.

— De hiszen azt mondta, hogy ennyi egynek az ára!

— Hát igenis kéremláson, enji is oz áro és enji o hoszon is rajta. Mert nekem eladásra köldték, de én nem fagom érette megfözetni.



JÓZANSÁG

Főbiró: Hallja kend Marcsi, támasszon a falhoz,
oszt állítsa talpra azt a részeg disznót!



ALLEVÉLTÁRNOK

SZKEPTIKUS PARASZT

- Ee nem jött kee a templomba apjuk, pedig milyen gyönyörűen predikált az uj tiszteletes ur.
- Oszt mit papolt?
- A másvilágrú, meg a feltámadásrú.
- Megkérdezhetted volna tüle, hogy mikor indul már az eleje?



PRO LIBERTATE
Egykoru Olay-metszet után.*

* A Ház agg gyorsíró főnökét megsértette Olay s fia provokáltatta a képviselőt, de biz vesztére. Ez alkalomra jelent meg a Borsszem Jankóban.



SZOMORU ÖZVEGYSÉG

Rémségesen szomoru orczával, roppantul magába mélyedten rohan egy jól kikefált képű, közepes koru ur az utczán és bizony igen szinlelt volt az öröme,

amivel fogadta az őt futtában elfogó régi jó ismerősét, volt iskolatársát.

— Hogy vagy kedves barátom? Ezer esztendeje, hogy nem láttalak. De neki vagy komorodva! Tán csukamájolaj a táplálékom?

— Hagyd el barátom! Sok baj éri az embert és nem egyformán vesszük mindnyájan. — Igen, nem egyformán. Ez a legfőbb baj!

— De hát csak nem történt veled valami különösebb? Hisz mi odahaza, szülőföldeden mindig csak jót hallottunk felőletek. — Hát a kedves feleséged mit csinál?

— Ez az, barátom, — szólt könnybe lábadt szemmel, fuldokolva a komor férfiu. — Ő már nincsen!

— Isten a világ fölött! — Mit!? Az isteni Rachel, a feleségek mintaképe, a mindenki által szeretett és irigyelt gyönyörű teremtés meghalt?!

— Igen, meg. Tegnap volt harminczadnapja temetésének, örök nyugalomra tételének.

— Az Ur enyhítse a te fájdalmadat! Legyen irgalmas szived fájó sebének beheggesztése körül. Mindnyájunk nagy részvéte enyhítse, oszlassa igazi nagy búdat. A feltámadás reménye vigasztaljon tégedet, — mert van örök Isten, ki az övéit ismét összehozza. Adjon a Mindenható . . .

— Pardon! Kedves barátom, hogy félbeszakítalak őszinte érzéseid megnyilatkozásában, de most igazán más még nagyobb bajom is van. — Két óra mulva tartom kézfogómat Hold-utcza 14. sz. alatt és addig még millió elintézni, bevásárolni valóm van; hanem legyen szerencsém ottan és majd folytathatod, ahun elhagytad.

— Szervusz!



AZ OK

— Édes Apám! Miér kell a búzát őrlés előtt megmosni?

— Azért, te oktondi! Mert a nyomtató lónak nemcsak a száját nem kötik be.



LARRY.

PARASZTBECSÜLET

— Nézze csősz koma! Őrzi ugyan szőlőmet saját vinczellérem, de azért néha napján nézzen kend is erre s az ördög tudja, hát egy kicsit őt is szemmel tarthatja. Fáradtságát nem kívánom ingyen, ott a gunyhó végiből 3—4 hátra való venyigét czipeljen haza kend.

— Köszönöm tekintetes uram, de egyikét sem tehetem, mert a vinczellér úr elébe vágott az állapotnak és mán onnét tiz hát venyigét engedélyezett.



HASONLATOK

— Hogy szeretheted ezt a baritonistát? Hiszen
ugy énekel, mint egy elefánt!

— De ugy szeret, mint egy viziló!



RÉSZVÉT

- Hát szegény férjed elvesztette a hallását?
- Igen a gazember! Most már ordíthatok neki!

RÁGÓDÁS

- Ogyancsak leszámolhatott a jövűjével az Oronyvűlgyi, hodj edjre o moltját emlegeti.



S. Kalivócsa Katalin

AZ ITAL TISZTELETI

— Komé! Bor ez, amivel bennünket ez a betyár korcsmáros traktál?

— Hát ha annak nem mondaná, az ember de a pofájához vágná.



SZIVRABLÓ ÁLLAPOT

— Hát Pista! Eretneket viszel a házhoz, mikor hitünkbeliben is válogathatnál.

— Igaza van szent atyám! De már csak kitartok Vera mellett.

— S mit szeretsz olyan nagyon rajta?

— Olyan helyre, tarifás a — pofája.



S. Kalivoda Kala

MÁS PORTÁJÁN SEPERGETÉS

— Milyen csunya házasetet élnek ezek a Varga szomszédék.

— Hjah bátyám! Nem csoda. A férj csupa fül, az asszony meg csupa száj.

RÁGÓDÁS

— Ez a Mázlósi már mennyi mindent összevissza festett és a feleségéről még egyetlen képet sem csinált.

— Mert nincsen hozzá mersze.

— Mersze?

— Igen. Mert ha olyannak festené, amilyenek szeretné, szép képes családi jelenet követné.

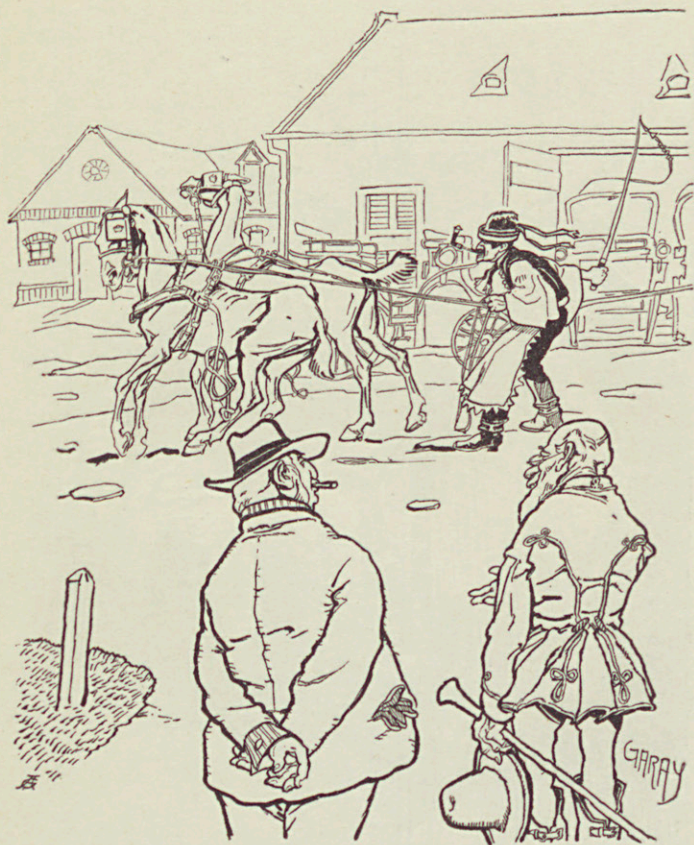


PETŐFI-ILLUSZTRÁCIÓ

„Más népeké a nagyvilág,
Üres hely nem maradt.
Hazátlan a cigány szegény,
Hazátlan, de szabad!”

AZ ANTRÉ

„Beléptidij: Férfiaknak 60 krajczár. Nők és nyul-
pecsenye ingyen.”



ÉKES NYELV

Wewrewshegyi D.: Hát hogyan vált be az o két ló, amit a múltkori vásáron vettem?

Tojáss Dániel: Biz' nem a legjobban. Az egyik rosszul indítványoz, a másik rosszul fogalmaz.



A LEGYESBEN

— Vagy te megbolondulva, hogy kéred a kapuczinert két légygyel?

— Dehogy! Másképpen adják négygyel.



A LIPÓTVÁROSBAN.

— Nagysága kérem! Ezzel a rossz bárdal képtelen vagyok már a hust transzirozni.

— Jó, Sára! Majd szerzek magának egy valódi welszi bárdot!

TÖRTÉNELEM.

— Mit tudsz Hunyadi Jánosról?

— Nagy hős! Csak úgy fut tőle mindenki!



S. Kalivoda Károly

ÖSSZEFÉRHETETLENSÉG

— Hallom Vera, elváltál a Jóskától. — Mi a kő ütött hozzátok?

— Összeférhetlenség miatt.

— Ejnye, hisz te magad dicsérted mindig, hogy milyen jámbor, jó ember.

— Nem is úgy, hanem én kofa lettem és egész nap a piacon vagyok. — Ő meg éjjeli baktárséget vállalt — s hetekig se látjuk egymást.



S. Kalivola Káta

AZ IGAZ MÉRTÉK

- Iczig koma! Fűzetek!
- S mennyi ment bele kendbe?
- A jó fene a tudója!
- Na álljon kend talpra, sétáljon végig a korcsma s fogom megsacczolni a menísirül pontosan!



A HABITÜÉ BIRÁLATA

- Mit szól az uj primadonnámhoz nagyságos ur?
- Az a kérdés, hogy mire választotta, mert hangra és pofára roppantul gyatra.



KERTELÉS

- Se toll, se zászló? Hát hová tartozik kend?
- Hát, kéröm a népbankba mög a nagytakarékba!



PERSZE

- Nem gyűtt nekem kérem levelem ide?
- Hogy hívják?
- Hát olvassa el, rajta van az adreczon!



POLITIKA

- Papa, mi az a koronatanács?
- Amikor a korona azt tanácsolja a tanácsnak, hogy ne tanácsoljon a koronának.

HÁZI ZSÖRTÖLŐDÉS

- Ugyan ne elménczkedj mindig a nyelvem rovására, nem sok kifogásod lehet ellene.
- Páczolva nem is lenne.



A PAPUCS

- Saját lábán járjon!
- Kérem, beszéljen a feleségemmel!

A CZIMENTIROZOTT MÉRTÉK

- Igyunk még?
- Ihatunk!
- Tér még kendbe?
- Tán igen.
- Belém alig. Mer én csak addig iszom, míg az italtul meg nem rázkódom.
- Fene kendbe! Mikor rázkódott még meg tüle?

ÖRÖM A HÁZHOZ

- Na Berczi fiam! Hogy folytak napjaid, amig én a világot jártam?
- Kitünően kedves apám! Hál' Istennek, meghalt a tanító ur édes apja és nyolcz napig nem kellett iskolába menni.

KERESKEDELMIBEN

- Miből él Svájcz lakossága?
- Fejésből!
- Fejésből? És mit fejnek?
- Turistákat és teheneket.

EAU-DE-COLOGNE

- Apjuk! Itt van megint a tavalyi két nyaraló kisasszony, kérik a kis szobát.
- Adjad, ha akarod, de ha neked volnék nem adnám.
- Oszt mir, mikor milyen jól fizették.
- Azt tették. De mindig olyan volt a ház tája, mintha a levegő valamibe lépett volna.



CSALÁDI ÜGY

— Tekintetes szolgabíró ur! Ha nem terhelem, egy kis kihágás iránt keresném meg.

— Tyűh lelkem! Ebben vagy huszonöt esztendő t késett!

— Nem lehet az bíró ur, mert csak husz esztendeje vagyok férjnél és így olyan régen nem követhetett el ilyent velem a férjem.

— Vagy ugy! Hát halljuk, miről is van szó.

— Arru, hogy a Czifra Panna az uramat megbabonázta és csak csupán kosztra jár haza.

— Ez már nagy sor lelkem, de nem vagyok benne illetékes, hanem forduljon ez ügyben a paróchiára.

— Nem lenne fogamatja! — Nem ugy kezelik már ott az embert, mint hajdan kezelték.

— Na és ugyan miben áll a különbség?

— Hát csak abban, hogy hajdan lélekből dolgoztak ottan, ma meg csak a testet nézik.



A MI JÓ CSELÉDEINK

— Hát ez mi Julcsa? Hisz mikor beállt azt mondta, hogy nem tart szeretőt!

— Hát én tartom nagyságos asszonyom? Hisz a maga kosztját eszi.



UJ JOGCZIM

- Apellálok! Tekintetes királyi törvényszék.
- Milyen czimen?
- Szokásjog czimén. Huszonkettedszer állok itt mint vádlott.

AZ ILLETLEN FONOGRÁF

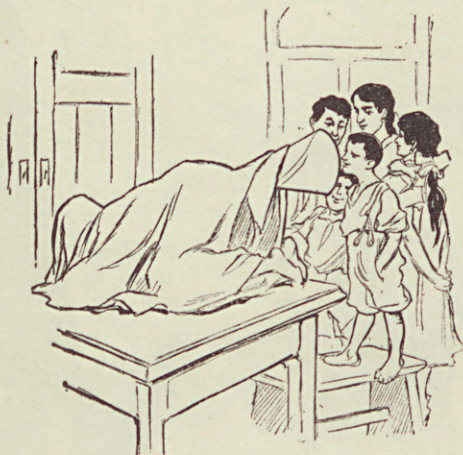
I.



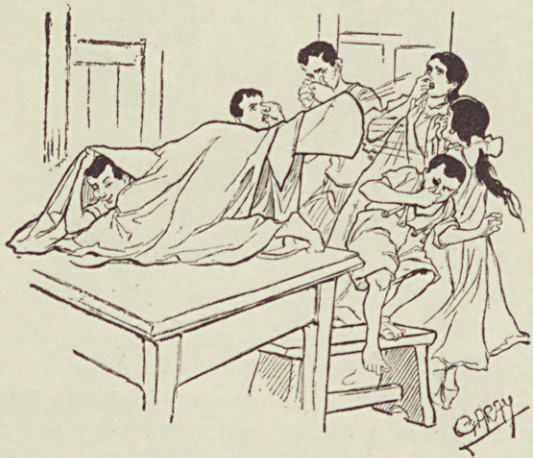
II.



III.



IV.





A KÉTSZERKETTŐ

— No, Kun Árpai! Ho o te papádnak van 750 kuro-nájo és kiodja oztot nyulcz húnopro nyulcz percentre, mennyi pénze lesz, ho megkopjo o túke meg o kamatot?

— Tanító ur kérem, ez üzleti titok.



BÚCSÚ

— Samukám! A vonat indul, egy hónapig nem látjuk egymást, adj hamar még egy puszit!

— Mit akarsz te nyerekedni azon, hogy a vonat tíz percet késett és nem jár már a Kelenföldön?



RACE

- Mit szólsz Blayer Izidorhoz. Megverte az apját!
- Hisz a legsikerültebb jerekek ötnék az apjokra.

SZAKSZERŰN

- Na piktor barátom! Hogy hatott a medikamentum?
- Rém zavarólag, doktor ur.



A ROSSZ RECZEPT

— Kedves barátom, ha azt akarja, hogy talpra állítsam, hát nekem szót fogadjon! Nem lehet úgy tespedni, mint maga, hogy esik a divánnak, amint magát telizabálta! Ennél sokkal egészségesebb egy ebédutáni szép séta.

— Ugyan doktor ur! Hát látott már maga egészségesebb embert a kutyánál? Pedig az amint jóllakott, huzódik a vaczkába.



„ELŐTTED ARCZRA ESÜNK . . .“

Kántor uraimék tiszta jövedelme, amit közalkalmakkor torkukon leereszthetnek és java része folyadék ennek.

Jól ellátva disznótorral hajnalban ballagott potrohos kántorunk haza, de biz csak a kapuig birta, mert ott a természet csuffá tette és elheveredve a pocsolyában, a felállás sehogysen sikeredett.

Ez állapotban lelte egyik hive és adj Istennel köszöntvén, sora iránt érdeklődött.

— Hát nem látod marha! — Szólt — a CXXXV-ik zsol-tárt kottázom.



PANASZÜGY

— Na! Mi hozta kendet ide?!
— Tekintetes Főszolgabírói Hivatal!
— Hivatal kendnek az öregapja! Azt mondja mi a baja?
— Bajom — tekintetes hivatal nincsen nekem semmi, csak a hogy begyűtt a korela-járvány, hát kigyűtt hozzám a rőndérbiztos ur és szabálozni kívánván lekuporodásainkat, beleütötte az orrát a készülőfélben lévő czélszerűségi alkalmatosságunkba és menten megstrófolt öt forintba. A vóna hát egyedüli vágyam, hogy mondatnék ki hivatalosan, hogy a rőndérbiztos ur az orrát oda csak akkor üthesse, amikor az a hely a működésit megkezdette.

GRATULÁCIÓ

— Kedves Nagysád! Mindama jóreménységeket és kívánságokat, amelyek kebelében e szép napon, eljegyzése napján fakadtak, váltsa valóra jó sorsa fokozott mértékben.

— Menjen maga disznó!

MEGNYUGTATÁS

— Na öreg csősz, hát kend is bejött Várkonyistáskodni, mi lesz akkor kint a gyümölcsfákkal, meg a szőlővel?!

— Sose tesszen finyi, téns uram, mert hogy jellemleg vannak a betyárok is.

IVÓS FILOZÓFIA

— Barátom! Éhgyomorra 3—4 pohár pálinkát bevágni, valóságos öngyilkosság. Erről letiltom.

— Na és egy nem méreg orvos úr?

— Hát aki megszokta, ennyit bevehet.

— Akkor rendben vagyunk, mert hisz csak az elsőt izom éhgyomorra, a többit már arra.

A TÖRPE UTÓDOK

— Gulbransson átka a tehetségtelen ifju festőgenerációnak.

— Egy olyan nagy és jó példa?

— Ép ez. A nagy mester torzképei olyanok mintha nem tudna rajzolni és az ifju óriások úgy utánozzák, mintha rajzolni tudnának.



A BETEG MARADJON OTTHON

- Szervusz Lilli! Te is itt vagy? Csak nincsen tán valami bajod?
— Nekem nincsen, de szegény férjem igen beteg.
— Úgy, hát ő is itt van?
— Óh nem. Őt otthon hagytam.

DIVATSZERŰ

- Ignác! Ez rajtad micsoda kabát?
— Átmeneti kabát.
— Átmeneti kabát?
— Igen. A Balaton kávéházon átmentemben szereztem.



A BÖCSÜLET

— Köszönöm János gazda, hogy visszahozta az elveszett bugyellárisomat. Igazán szép magától.

— Hagyja csak Áron szomszéd. Magamfajta embőr nem vősz ilyesmit a lelkire. Meg oszt látták is, mikor az utcán fölemeltem.



SZIVES FOGADTATÁS

— János gazda! Kint legyen kend holnap a tanyán, mert megyünk földet kóstolni.

— Hát csak gyűjjenek, nagyságos kataszteres uraim; szivesen látom: ép most trágyáztuk.

AZ ÖSZVÉR

— Ez a Lantos emlékeztet engem Sancho Panzára.

— Engemet meg a szamarára.

FOGADÁS

A zsidó kántorok mellékjövedelmét képezi, hogy családi örömnépeken a vendégek szórakoztatására vallásos- és víg énekeket dalolgatnak. Egy ily alkalommal Simon Chüczpe túllépte a határt és a szombat esti záró-ének dallamát pajkos magyar szöveggel adta elő, ami a rabbi füléhez jutván, azt a büntetést szabta ki rá, hogy a legközelebbi mulatságon eltiltotta minden előadástól s a vele járó salláriumoktól; s hogy ezt ellenőrizze, a rabbi maga is megjelent ott.

Chüczpe nem akarván elesni a búsás mellékjövedelemtől, azzal az alázatos kéréssel járult a rabbi elé, hogy engedje meg neki legalább, hogy a vendégekhez egy kérdést intézhessen, ami megengedtetvén, így szólt a kántor:

— Oraim, edj forcsa eset túrtinte sábeszkor nálam, o mi von edj nodj schájle (Dogmatikai kérdés.), s o ki tudja nekem orro megfelelni, oz kopjo tülem száz florin, o ki nem tudja, oz füzet nekem edj florin. Gilt vagy nem gilt oraim?

— Gilt! gilt!

— Nü, hát oz enyim szive-sárkányo, o Cili, von edj kicsit mesühege és o hodjan nem tonálto homorjában o kuglisütü, o mi von olul kesken, fülül meg sziles, vette ehez edj fozék, o mi valta fünt kesken és len sziles és o mikor tette az osztolro o szíp piros rapagós kogli, nem todtonk oztot kivenni! — Már mastand mit szólja Rebbelében, hodjan lehet eztet o koglit kivenni edj dorobbo, tekintettel orro, hojd sábeszkor oz edint üsszetürni nem szobod? Nü? Tessenek prupenirozni! Megkezdözte o fogadás.

- Nem todjok! Nem todjok! Hát hodj?
- Elüszür kérek o florinokat.
- Fizatönk! Fizatönk! Itt van! Itt van! De mastand már mogo mandja meg!
- Hát todok én?
- Hát o fogodás?
- Nü, hát befizetek én is oz edj florin! És pünktüm!

—○—

HALOTTI TORON

- Ha csak egy kicsit becsületesebb ember lett vóna a koma, mennyivel szivesebben földeltük vóna.

—○—

A SPECZIALISTA

- Hogy vált be az uj orvosotok? Ér annyit, mint az elhunyt.
- Óh! Elsőrendü gyermekspeczialista.
- Gyermekspeczialista? Hisz a kórházban teljesen mint női speczialista képezte magát.
- Igen, de nálunk legelső pácziense egy kis gyermek volt, ki csakhamar el is pusztult a kezén és azóta messze környékről is hozzáfordulnak a beteg gyermekekkel.

—○—

JÓ AZ ISTEN

- Mi az ördögért mindig az Oristent hívja az öreg Bleier tanool?
- Mert az mindig ráhagyja amit mond.

—○—

FELEKEZETI SZEMPONT

- Miért épp szombat este tartja vendéglős úr a heti disznótoros vacsorákat?
- Mert akkor érnek rá leginkább eljönni a zsidók.



HIVATALOS ÉSZ

— Naccságos ór! Kérek ed kis adomány a Szentegyletnek.

— Szivesen barátom, de honnét tudja, hogy én a maga hive vagyok, holott az én arczomra az épp nincsen kiírva.

— Naccságos oram! Oz igen edszerő. — Oz, aki rám sem néz, honem medj o mogo otján tovább, ohoz nekem semmi közöm; de aki okorja nekem kitérni, oz biztoson nem kürüsztýén.



SÁBESZI TILALOM.

(A község előljárói a gyűlési szobába zárkóztak el egy szombat délutánján, hogy a tilalmas dohányzásban külső tanuk nélkül legyen részük. A rabbi mégis megtudta s fenyegetőleg lépett közibéjük. Az előljárók magasra emelt pipaszárakkal rárontanak a megriadt szent férfira.)

Ájren Schlappmaul: Hod bizemos ledjõnk, hod o rebbe nem fagja minket árolni el, esküdjõn meg, hodj nem látott semmit.

Mind: Esküdjõn meg!!

Lébele Brachfusz: Nem elég! Oz nem elég! Moszáj o rebbének is pipázni!

Ájren Schlappmaul: Dogjátok neki edj pipát o szájábo bele, okkor bizemosan holgotni fag!

A rabbi: Sü, sü, kedves borátaim. Ho már edáltelábon moszáj nekem mámo pipálni, hát legoláb had vedjem ki oz én toljodon sábesz-pipámat!



AGGÁLY

— Édes apám! Meddig megy a', hogy a trágyábu megest kenyír lesz?

HELYBENHAGYÁS

— A Horváth kikürüsztlüködött.

— Mboh! Ho kibirto o megkürüsztlést, ezt is csok kibirja.



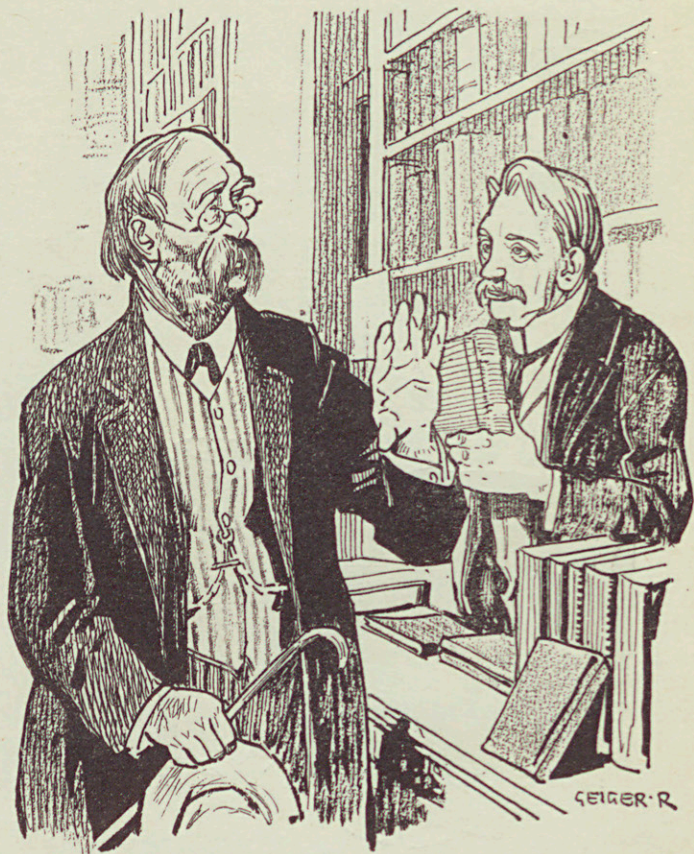
A VÉD GÁT

Utas: Micsoda gát ez itt, barátom?

Fuvaros: Ez mentette meg Gyomát 81-ben.

Utas: Hogyan?

Fuvaros: Ugy, hogy nem jött idáig a Körös.



KÖNYVKERESKEDÉSBEN.

— Tessék kérem Péteri Ágostonnak legujabb bölcsészeti értekezése.

— Kell az ördögnek! Olvastam én azt még diákkoromban, csakhogy akkor más írta.



EGYEDÜLI MÓD

Vén kisasszony: Szeretném a házasságközvetítőnél egy szép arczképet elhelyezni. Tudna ilyen készíteni?

Fényképész: Annak csak egy módja van: fényképeztesen le maga helyett mást.

VILÁGLÁTÁS

— Na Annuskám! Bejártatok kétszer a világot, fent voltatok egész a Nord-Kapig. Hogyan találtatok magatokat?

— Oh, mesésen utaztunk, az egész uton aludtunk!

AZ OK

— Hogy alakult ki a közfoglalomban olyan ellen-szenves, komikus alakká az anyós?

— Gondolom hogy, mert egytől-egyig kiérde-mült feleségekből verbuválódnak.

VENDÉGLÁTÁS

Leberschmalzné: Mi oz? Hiszen én csak mo-gának ígértem ebédet és mogo másodmogávol jün?

Lézer Mogendrucker: Ez az én vüm és ü én nálam kosztol.

ÜZLETI SZEMÜVEGEN ÁT

— Apa, nézd csak ezt az ábrát, miért teremtette az Uristen ilyen szövevényesre az emberi szervezetet?

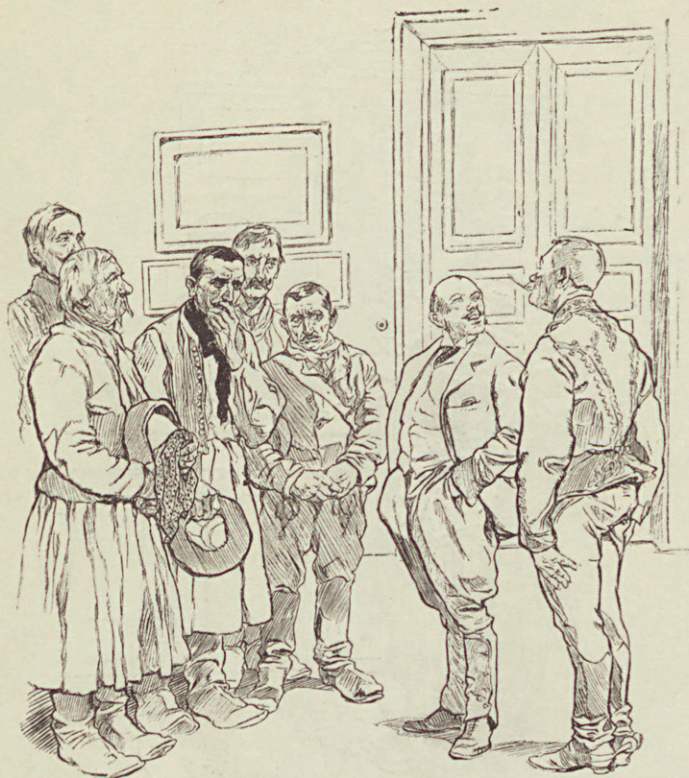
— Te csacsi! Azért, hogy a doktornak jó dolga legyen ezen a földön.

A NETOVÁBB

Tanárné asszony: Alfréd! te Weiner és Grün-baumnál csináltattál ruhát?!

Tanár: Ez egyszer kivételesen igen.

Tanárné: Na hallod! Biztositalak, hogy ezt Pes-talozzi nem engedte volna meg magának!



KÖZIGAZGATÁSI BÖLCSESÉG

GARAY

— Csendháborításért elítélem kendteket az 1884. évi XVIII. törvénycikk 124. §-a alapján egy-egy napi elzárásra! Megértették?

— Jelentem alásan tekintetes főszolgabíró ur, én tán már le is szolgáltam a strófot, mert mikor a ründer ur be-kisért bennünket, engemet felpofozott!

— Marczi! Ha kimentek a magyarok, pofozza fel kend a többit is és most kérdéjk! Mars!



MŰBIRÁLAT

— Na Schljajme, mit szúlsz oz én oj olaj port-rétemhez ?

— Hm! Hát volto terojtod voloho ilen tiszta üngt?!

SZÓSZERINT

Tanitó: Blauvogel Mundi! Mit csinálták a zsidók, mikor Mózes a Sinai-hegyen volt?

B. M.: Bornyót!



HOTEL DE MUCSA

Vigécz: Ebbe a szurdék istállóba akar elhelyezni?
Nincs egy rendes szobája?

Vendéglős: Vóna itt kérem kettő is, de egy zsidó
bukik, oszt kivette raktárnak!



VIRÁGNYELVEN

Jegyző: Biró Eszter Budapestről cselédkönyvért
folyamodott hozzánk, ismeri kend?

Paraszt: Hogyne ismerném, hisz lányom!

Jegyző: Hajadon?

Paraszt: A feje az.



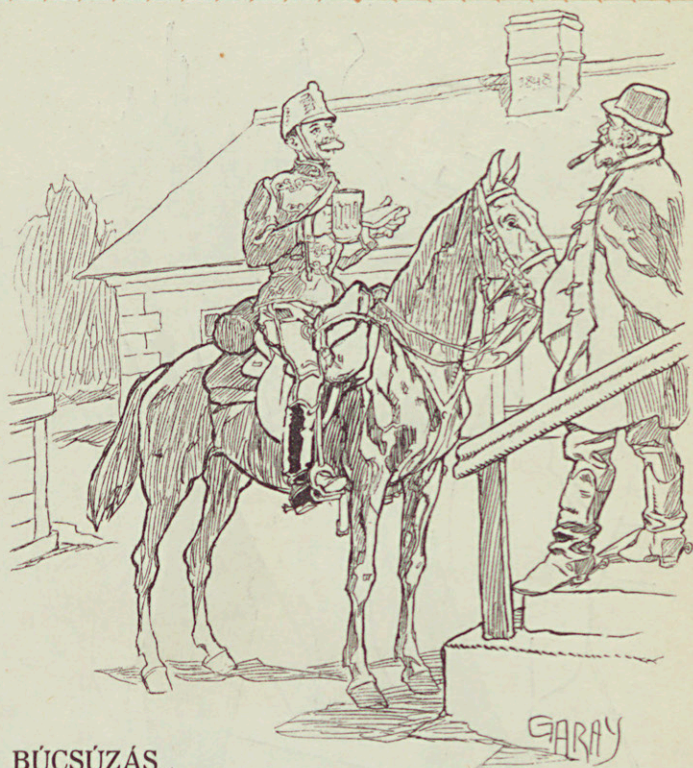
DE MEGVÁLTOZOTT!

- Jó napot, uram! Nem ismer rám? Kovács vagyok.
- Bizony nem emlékszem az arcára.
- Szarvasról való vagyok, azelőtt Kohn voltam.
- Ja ugy! Hát akkor hogy ismertem volna meg?!



A MI KEDVES ANYÓSAINK

- Tart még a nagy harag anyósoddal?
- Dehogy! Őlelném, csókolnám a kedvest, de nem merem vele közölni, mert félek, hogy vissza hozza a nyakamra a leányát.



BÚCSÚZÁS

— Jöttem elköszönni nagyságos uram és megköszönni a fáintos kvártélyt.

— Hát már távozol öcsém, hisz ugy volt, hogy csak holnap még odább!

— Nincs értelme a maradásnak, mert belementünk a hushagyóba és igen istenes a Borcsa . . .

SZERENCSE

— Micsoda disznóba van a Darvai! Rajtacsipte ma a feleségét egy főhadnaggyal.



LÉLEKBŐL

— Megint megfélelkezett kend Mátyás gazda magáról, pedig megfogadta, hogy nem önt fel többé a garatra!

— Bocsásson meg tisztelendő Főatyám, de most nem megfélelkeztem, hanem felejtkeztem, mert máma a bíróságnál szívemre tett kézzel titették le velem a fogadalmat és hát nagyon szoritott a jogerőre való emelkedés.



KÚRA

- Hallja, főúr, ott a sarokasztalnál az a két öreg úr megbolondult?
- Miért nagyságos úr?
- Isznak, kocintanak, felállnak, leülnek, *helyet cserélnek* és aztán megint és folyton kocintanak és isznak.

— Nincsen azoknak semmi bajuk, csak kifogytak a magyar professzorokból és orvosi tanácsért Bécsbe fordultak, ahol mindkettőjüket eltiltották az ivástól és csak nagy könyörgésre engedélyezett a bécsi profeszszor *egy-ültőhelyben* mindeniknek egy-egy deczi bort. Hát most ugy segítenek magukon, hogy folyton helyet cserélnek.

KÖRFORGALOM

— Barátom! Milyen szamarak az emberek. A módért koczkára teszik a becsületüket, aztán a becsület dekorumáért oda dobják az e réven szerzett kincsüket.

A MŰVÉSZI PROBLÉMA

— Nehéz kenyér a női arczképfestés.

— És miért?

— A megszólamlást csak kihozza az ember náluk, de a hűséget!

MÁS SZEMPONT

— Nincsen nagyobb ellensége az emberi szervezetnek, mint a naponként beszédett mindenféle káros szesz.

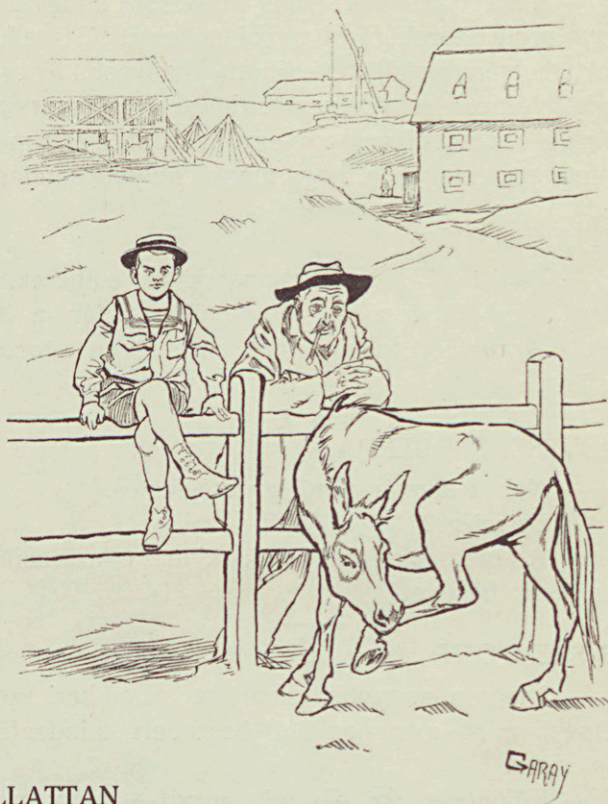
— Különösen az — doktor ur — hogy nem juthat az ember egy kis igazi becsületes italhoz.

TILOSBAN

— Erre tilalmas az ut uram!

— Hagyd csősz barátom! Látod milyen szélesre van taposva s amellet én még tanácsbéli is vagyok.

— Akkor mehet! Ugyis maguk taposták ezt ilyen szélesre.



ÁLLATTAN

— Édes apám, nem szégyelli magát ez a paripa, hogy félig szárnak született?

— Hát kérdezd meg tőle, te szamár!

GYERMEKEK KÖZT

Bandi: Te Berczi, hát lehetséges az, hogy egy mamának egyszerre két gyermeke legyen?

Berczike: Már hogyné, ha két kémény van a házon.



A KIS RAVASZ

— Hát te betyár! Mit garázdálkodsz itt a befőttek közt?

— Disznót játszok. Kedves anya mondta tegnap Rózsinak, hogy olyan a spájz, mint a disznóól.



DISTINKCZIÓ

— Na, leányom! Meg vagy elégedve a házas
élettel?

— Azzal mama igen, de a férjemmel nem.

A FELNŐTTEK MUMUSA

A felvilágosultság kizárja az olyan tulvilági szellemnek fölöttünk való gyámkodásában való hívést, ki számon veszi az imát, meg a káromlást.

A modern ember mindent képes eredeti alkat-elemeire felosztani és mindennek utolsó porszemére is rásütni, hogy hány százaléka milyen anyagból áll?

Ami pedig kívül esik a ma még átfürkészhető terrénumban, ennek megvizsgálhatására tökélesíti eszközeit és egyelőre is a kétszerkettő bizonyosságával állíthatja hogy: nincsen se mennyország, se pokol — a pap hiába — papol.

A nép persze ma még hiszi mindkettőt és mivel egyelőre mindenki életutjába vetődhetik nem analizálható esemény vagy látomány: a babona és pozitív tudás közötti áthidalhatlan úr kapcsolataként meg kell tűrni a spiritizmust.

Az elsőt táplálja a ponyva, az utóbbit a felsőbb ponyva, a hírlapok tárcái, csarnokai; melyből ha végkép eltűnnének az olyan alkonyati történetek, amelyekben misztikus események játszódnak le: ártana a vállalatnak.

Persze, a föltétlenül művelt embernek nem kell atheistának sem lenni, hogy hazajáró lelkekben ne higgyen: Istent megtagadni és szellemekben meg hinni, a spiritizmus privilégiuma.

Fényes nappal mindenki elég okos, hogy senki észszerű magyarázatára ne szoruljon, még ha véletlenül valami megmagyarázhatlan jelenség kerül is elébe: a sötétség honában meg halomra dől minden bölcsesség és minden logika; itt a babona az ur, ha mindjárt bármiként hívják is!

Szerény életkörülmények folyománya volt, hogy e sorok írója nagy egyedüliségben élte le vig napjainak bus éjjeit.

Körös partján lévő magános zord lakban egyedül lakott s oda, hazaballagtában egyszer-mászor Könyves Kálmán bölcsességével biztatgatta magát.

Bárha nem is történt hosszú ideig szóra érdemes vele, mégis ez a biztatgatás annyira urrá vált lelkén, hogy egymagában, a bus lakban, nappal is biztatgatásra szorult.

* * *

Egyszer, ugy jóval éjfél előtt, alig szunnyadott el, mindenféle álmképek szórakoztatták magános álmát és gátolták meg azon erős elhatározásában, hogy ő már nem fogja hallani a régi, rozoga vén óra kísérteties hangu, vontatottan elverni szokott tizenkettőjét.

Nagy bosszuságára visszahivta ez azonban az álomország feleutjáról s menten megvolt az ok is, hogy nemcsak ugy potyára.

El sem rezegett még a tizenkettedik ütés hangjának a végaccordja, amikor bus hangon szólt a hívó szózat, hogy: „Kner!”

Megborzongtam és rászóltam magamra, hogy: aludj! számár!

Majdnem sikerült elaludnom, amidőn erélyesebben sürgeti megjelenésemet egy újabb — „Kner!!”

Hm! Könyves komám! meg a tudomány hája! Hát csak ekkora Csontos Szigfriddé lettem volna? Aludj!!

Helyes.

De a harmadszori „Kner!!!” olyan hangon volt mondva, hogy nem türt semmiféle tudományos ellen-



mondást s mohón ugrottam ki az ágyból: egyik kezemmel gyufát rántva, a másikkal pedig éjjeli szekrényem fiókjában lévő fegyveremet kapván lövésre készre.

— Ki van itt!?

A válasz elmaradása nyugtalanított; gyertyát gyújtottam cziterázó innal és szétnéztem előbb nagy-

jában, azután alaposabban a szobában és aztán megszövegeztem azon szentenciát, hogy hallucináltam.

Meghazudtolt a nyomban rá következő halk, — „Kner“.

Hm!

Gyertyavilág, revolver, a tudomány világossága! Itt valami rossz tréfáról lehet szó, amelynek nem fogunk felülni.

Más rejtekhely itten nincsen, mint a padlás, amely — minthogy teljesen üres — mindig nyitva áll. Jer Könyves Kálmán, kísérj fel.

Nem volt biz' ottan senki sem, hanem alig néztem szét, menten alulról hangzott egy megint még erőlyesebb „Kner!“

Most már nincsen más menedék, mint végire járni a dolognak.

Ment ez szépen és gyorsan, mert alig értem le a padlásról, menten kivehettem az irányát az újabb hívó hangozatnak.

Gecsei szomszédnak a nyári vásárra fölös számu vendégei érkeztek és egy részét a nagy eperfa lombja alatt szállásolta el, ahol is szekereik derekában lévő puha és illatos szénán kerestek éji nyugodalmat; s minthogy ezen szénát kosztolták az első saraglya elé kötött lovak és gazdáik csizmáihoz, lábszarához is hozzákapkodtak, ezeknek szólt az eljárásuk mérvéhez mért nee! felkiáltás.

* * *

Máskor meg egy felmerült differenciát fegyverrel kellett kiegyenlíteni. Ott álltam ellenfelem pisztolycsöve előtt és az övé dördült el előbb. — A lövés talált



és mielőtt ennek következtében összerogytam volna : felébredtem s hirtelenül való éberré váltamban minden kétséget kizáró módon megállapítottam, hogy itten tényleg lóttek !

Még amikor ezt elmém a bizonyosság biztosí-

tékaival iparkodott végérvényesen megállapítani, akkor is hallottam a dörej elhangzó visszhangját!

Lakásom egy meghasonlott és magánosan élő vén intrikus, zsigori háza volt, melyet ép a közelnapokban hagyott itt végkép birtokosa.

A szomszéd szoba még érintetlenül állt, mert nem tartották érdemesnek a távol lakó örökösök a czókmók hagyatékot elczipelni!

Megint előkerült tehát a gyufa, meg a puska s megint csak examináltam előbb sötétben, aztán gyertyavilágnál az üres szobát, hogy: ki van itt?!

Megint senki!

Ühm! Nem-e az öreg Sárossy jött vissza valami itten felejtett kedves tárgyért? Avagy nem-e szeretné-e még behajtani a holnap esedékes házbért?

Berugtam a szobánkat ketté választó vékony deszka ajtót és tényleg úgy volt, hogy az öregnek a lelke szerte robbantotta a rozoga tulipános ládán lévő szódavizet gyártó nagy üveg drótozott öblös oldalát, a benne felejtett félig való tartalmáért.

* * *

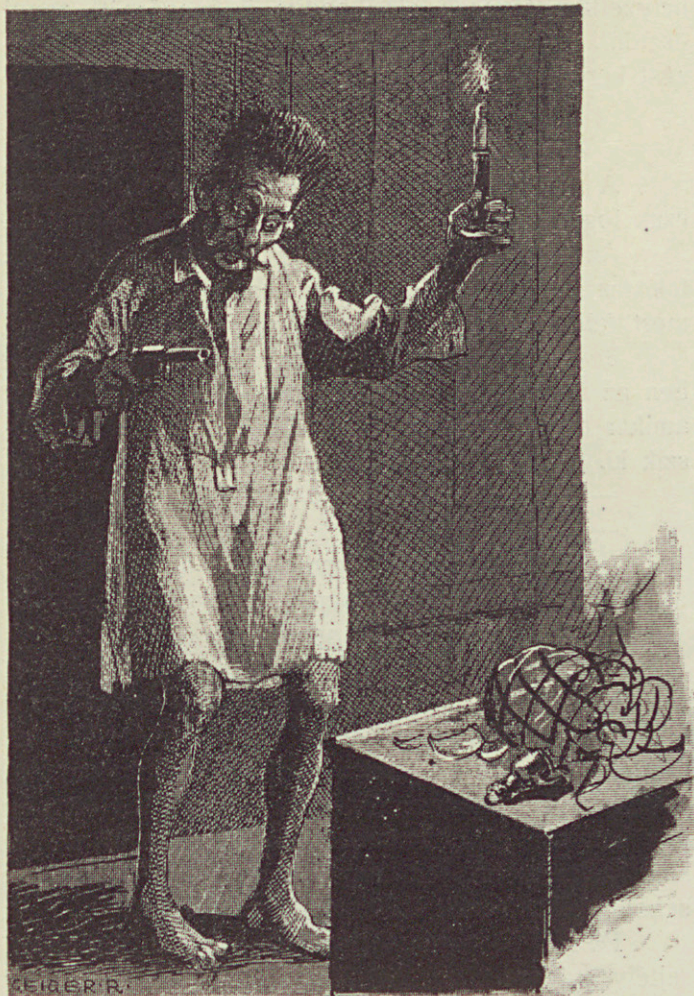
Sok rémes eseteim legrémesebbje azonban az volt, amikor arra ébredtem, hogy egy súlyos tárgy hullott a magasból a mellemre!

Hozzá nyulok s brr! Egy duzzadt hideg hullakéz! Jéghideg és teljesen merev!

Ijedtemben nem tudtam elereszteni s amíg a babona meg bölcsesség tülekedett bennem: szép lassan melegedni kezd a hullatest!

Jaj! Így még borzasztóbb!

De csak pár pillanatig, mert csakhamar rájövök,



hogy az saját egyik kezem, amelyet rossz szokásból
a fejem fölé szoktam alvásban helyezni s amely ezen

helyzetben teljesen elzsibbadva is megőrzött annyi ösztönt, hogy önkéntelenül is természetesebb elhelyezést keresett.

* * *

A sok alaptalan éjjeli kísértetlátás után mégis csak fogtam egyet. Egy igazit.

Az teszi ezzel, hogy máig sincsen megfogva s fokozza titokzatosságát, hogy nagy bátran nappal mert fellépni.

Egy borongós téli napon nagy családom körében az üveges terrasszon fogyasztottuk délebedünket, amikor a beljebb lévő szobákból ajtócsattogtatás hallszik ki.

— Ki jár bent? Kérdem feleségemet.

— Senki!

— Hát tán nyitva hagytátok az ablakokat?

— Husz fokos hidegben? Dehogy!

— Hát nem hallottál semmit?

— Dehogy nem!

Erre megint nagyot csapódik az egyik ajtó s hívásomra minden irányban tolultunk mindnyájan az utcai szobákba: ahol minden ablak és minden ajtó csukva volt s ahonnét közvetlen beléptünk előtt még egy hatalmas ajtócsapásszerű dörej hallatszott s ahol sem szekrényben, sem ágyban, sem ágy alatt sem sehol máshol senkit fellelnünk nem sikerült.

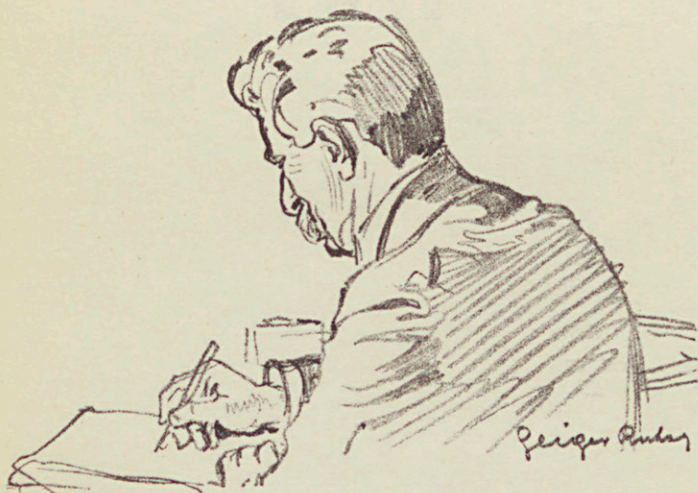
Ez már jó régen történt és sohasem jöttünk a rejtély nyitjára.

Hanem azóta mindig úgy nyitunk mindnyájan a legyek irányában rendszerint elhomályosított szobákba, hogy no, most fogjuk megcsipni a titok megoldását!

Mert mint felvilágosodott emberek, biztosak vagyunk benne, hogy megint csak annak a bebizonyosodását leljük fel, hogy boszorkányok nincsenek.

Hogy ameddig erről megint meg nem győződünk, mindég olyszerü érzéssel nyulunk az ajtó kilincséhez, hogy talán azt már fogja más: az elmondottak után persze természetes.

Babonáról, boszorkányról hát szó se essék. Csak az a fene nagy légy ne zümmögne a fejem fölött, amíg jelen soraimat rovom azon bizonyos szobák egyik magános zugában álló csendes íróasztalon!



4800

